

Йо Цибел
Богове и варвари

Горе, във вътрешността на командната централа се чуваше пукането на тefлоновите вериги, сякаш отвън върху корпуса на универсалната бойна машина се затваряше някакъв безкраен, гигантски цип. Понякога клони шибаха веригите на дългото превозно средство. От време на време отдолу в корпуса се бухваше с грохот някое съборено дърво.

Всеки път шумът караше командир Ив Карлайл да се сепва. Приглушеният къртеж ѝ напомняше за нападението на северните мъже преди три дни. Ударите на техните секири звучаха по подобен начин. Членовете на екипажа все още не можеха да се съвземат от преживения ужас, макар че примитивните метални секири не можеха да пробият външната стена на машината. Беше направена от молекулярно уплътнена титаново-карбонатна сплав.

Инженерите на Комуна не бяха преувеличили много с обещанията си. Двата прототипа на новото експедиционно превозно средство доказаха отличните си качества след многото стотици изминати километри. Във въздуха, във водата и на сушата. Нападението на северните мъже не остави повече от няколко драскотини по външната обшивка.

Но Ив Карлайл беше принудена да си спомни какво казаха инженерите за наблюдателните куполи: Нареккоха ги ахилесова пета на УБМ. Ала и те не можеха да се разрушат с примитивни оръжия.

Тя се заслуша в далечното жужене на нуклеарния генератор. Успокоителен шум. Обещаваше надеждност. Превъзходство над застрашителната пустош отвън. И над враждебните варвари, които бяха по пети-те на експедицията. Командир Ив Карлайл обичаше това жужене.

Тя стоеше зад пилотската седалка. Пръстите на капитан Спенсър Дюлит танцуваха по малката клавиатура на централната командна система. Отляво и отдясно на машината прелитаха яки букови и дъбови стволове. Капитанът водеше уверено машината през девствената гора. От време на време някой нисък клон застъргваше по наблюдателния купол.

Карлайл оглеждаше гората отстрани през прозрачния отвътре и с вътъкани фини проводници купол. На разстояние около двеста метра от тях си проправяше път през гъсталака втората бойна машина – дълга двайсет, широка по-малко от три и висока два и половина метра. Тъмно-зеленото, четирисекторно возило изглеждаше като възкъса гигантска змия. И по подобен начин лъкатушеше между стволите на дърветата гиганти. Наситеночерни куполи се подаваха от изострения нос на машината. Наблюдателните куполи бяха непрозрачни отвън.

Почти незабележими телескопични ламели свързваха едно с друго четирите звена на машината. Всяко звено разполагаше с локална

лазерно-сензорна навигация. Проста, но ненадмината за терен с лоша видимост техника. Вероятността за сблъсък беше по-малка от 0,1 процента.

– Гората оредява. – каза капитан Дюлит.

Карлайл повдигна тясната си, лишена от коса глава и заразглежда панорамния дисплей над челната извивка на наблюдателния купол. Дисплеят показваше в общи линии същата картина както и погледът през купола: дървета, храсти, високи треви. С една разлика: Навигационният компютър представяше на екрана един почти лишен от дървета терен, няколко хълма, а на заден план някакъв странно издигащ се обект.

Командир Ив Карлайл се обърна към навигатора зад нея. Потънал дълбоко в подобната на мидена черупка седалка, той наблюдаваше монитора на тясната командна конзола.

– Какво е това? – попита го.

Малките, тънки пръсти на навигатора заиграха по клавиатурата. Картината стана по-отчетлива, структурата на странното нещо се освободи от дебелия растителен пласт и стана по-ясна – виждаха се подсилващи греди, системи от лостове, подобен на сандък корпус.

– Нещо от метал – каза навигаторът. – Намира се почти на срещу-положния край на гората.

– Останки от роторен багер – чу се отново високият глас на капитана.

Навигаторът показва на куполния дисплей стара географска карта. Карлайл я разгледа и кимна.

– Може да се окаже и така. Някога южно от Лайпциг са чоплели от земята енергоносители.

– Кафяви въглища – потвърди капитан Спенсър Дюлит.

– Дайте ми точен профил на местността и включете инфрачервения търсач – заповяда командирът.

Стигнаха до крайнините на гората. На панорамния дисплей се показа обрасла с гъст хрусталак терасовидна структура. На около триста метра от края на гората се спускаше на равни тераси.

– Следи от открит рудник – каза Карлайл и се приближи до дисплея. На горния край на склона на терасата се движеха малки безплътни сенки. – Топлинно излъчване от органични тела! – извика Карлайл.

– Хора. – Високият глас на Спенсър Дюлит изведнъж прозвуча странно дрезгаво. – Северните мъже?

Последните дървета от гората профучаваха покрай купола. Откри се килимът от хрусталаци на една обширна равнина. Между тях –

единични брези.

– По дяволите! – изфуча Ив Карлайл. – Искат да ни отрежат пътя!

Откъде знаят курса ни?!

– Да обърнем ли? – попита навигаторът.

– Ако знаят, че на това място ще излезем от гората, тогава и зад нас има техни хора – подхвърли Дюлит. Обърна се и погледна въпросително командира.

– Да се приготвим за реещ полет! – Карлайл взе бордния микрофон.

– Командирът до командния пункт.

– Командният пункт слуша.

– Събудете и другите двама и изкарайте оръдейната кула. Трябва да очакваме съприкосновение с врага.

– Разбрано!

– Приберете веригите, създайте магнитно поле, разгънете крилата за планиране – каза капитан Спенсър Дюлит.

– Курс?

– Насочете се към реката на запад! – Карлайл се свърза по радиото с втората машина. – Командирът до Арк 2, обади се!

– Арк 2 слуша. Арк 1, обади се.

– Подозрителни източници на топлина на двеста и трийсет метра от нас! Вероятно северните мъже. Пълна бойна готовност веднага щом напуснете гората!

– Разбрано!

– Оръдейната система готова! – докладваха от командния пункт.

– Разбрано – каза командирът. – Ще открием огън само ако бъдем нападнати.

– Моето уважение към хуманизма ви, командир Карлайл. – Дюлит повдигна неодобрително вежди. – Но тези варвари все още не са доказали, че заслужават чак толкова да се съобразяваме с тях.

– Не трябва да пропускаме нищо, което гарантира успеха на експедицията – съгласи се с него навигаторът. – Недалеч оттук една малка комуна очаква нашата помощ.

– Аз съм командирът! – тясното женско лице на Карлайл прие суров вид. – И казвам: Ще отвърнем на огъня само ако бъдем нападнати.

През машината премина лек тласък. Возилото леко се издигна. Покритият с храсти ландшафт остана под тях. Вече се виждаха върховете на първите дървета. В широк ляв вираж Дюлит насочи машината на запад. Карлайл видя зеления връх на Арк 2 да изскача от гората. Веригите разорваха храсти и ниски дървета. От звеното зад заострената носова

част се подаваше плоска кула. Десетина телескопични тръби, не по-дълги от метър и по-тънки от човешки пръст, стърчаха от повърхността ѝ.

– Арк 1 до Арк 2, обади се! – Гласът на капитана във втората машина звучеше напрегнато.

– Слушам! – Карлайл наостри слух.

– Метални обекти, разположени на почти шестстотин метра по цялата крайнина на гората!

– Тръгвайте! – извика Карлайл. С присвити очи проследи панорамния дисплей. – Лазер! Проучете! Увеличете! – Извика високо заповедите си към навигатора. И тогава видя обектите бяха скрити на съвсем еднакво разстояние един от друг. Оръдията на северните мъже!

– О, Боже! – изръмжа внезапно Дюлит. Посочи надолу. Ив Карлайл притисна ръце към купола и впери поглед към хрусталаците. Командното звено на Арк 2 беше изчезнало в някаква вдлъбнатина. Звеното с оръдейната система висеше косо над ямата. Наблюдателната кула се беше забила в отвесната стена на земната пукнатина. – Капан...! – Капитанът се обърна към Карлайл. – Попаднахме в капан!

– Гледайте си уредите, капитане! – призова го Карлайл към ред.

Почти в същия миг прозвучаха три-четири детонации в крайнините на гората. Гюллета паднаха в храстите на около сто метра от авариралата бойна машина. Обстрелваха я от две страни.

– Арк 2 до Арк 1! Вече не можем да изкараме веригите навън!

– Магнитното поле?! – гласът на Карлайл потрепера.

– Нестабилно! А въздушните възглавници могат да се активират само при двете задни звена! Това е прекалено малко, за да може машината да...!

– Опитайте със спирачните дюзи на носа! – В хрусталаците отново паднаха снаряди. Този път шест експлозии и само на четирийсет до шейсет метра от Арк 2. – Елиминирайте обектите в крайнината на гората! – изкрещя командирът по бордната радиостанция.

Капитанът насочи машината към хрусталаците, за да подобри позицията за стрелба.

– Огън!

Крайнината на гората сякаш изведнъж експлодира на шест-седем места. Между дърветата се издуха огнени кълба, над върховете им се издигнаха гъби от дим. Огнените кълба се пръснаха. На местата, където лазерът беше улучил, гората беше обхваната от огнени пламъци.

Карлайл наблюдаваше със затаен дъх втората машина, фонтан от земя, огън и дим изригна от ямата. Заклинилите се едно в друго звена на

машината се изправиха и отново се стовариха в храстите. Пилотът се опитваше с помощта на спирачните дюзи да я измъкне от земната пукнатина.

– Погледнете това, командире! – простена капитанът.

Ръцете на Карлайл се впиха в облегалката на пилота. Надвесена над рамото му, се виждаше през наблюдателния купол. В плътни ешелонирани линии на нападателите през храсталаците тичаха облечени в кафяво фигури. Носеха секири, копия и мечове. Катереха се все по-нагоре по ръба на наклонената част от терасата. Някои теглеха след себе си оръдия.

– Арк 2 до Арк 1! Няма да успеем! – Гласът от високоговорителя премина във фалцет.

– Командирът до Арк 2! Активирайте системата за самоунищожение и слезте през задното звено!

Всред редиците на нападателите се издуха три огнени кълба. Екипажът на командния пункт беше улучил две от примитивните оръдия. На три места в храсталаците избухнаха пламъци. И още веднъж, сякаш от нищото, се появи огнено кълбо. Ала нападателите бяха прекалено много.

– Арк 2 до командира! Оставете ни! Успехът на експедицията е по-важен от нашия живот! Ще се самоунищожим заедно с машината!

– Казах: Системата за самоунищожение да се активира и да слезете! Ще ви вземем! – Ив Карлайл стисна дясното рамо на Дюлит и се наведе към него. – Приземете се близо до храсталака! – После се наведе над бордния микрофон: – Активирайте шлюзовете, сложете си защитните костюми, вземете със себе си лазерните пистолети!

– Опасно е, командире... – прошепна навигаторът.

– Че какво ли не е опасно? – гласът на командир Ив Карлайл изведнъж прозвуча сурово и саркастично. Дъвкателните мускули върху тясното й, бледо лице се издуха. – Нагласете автоматиката за самоунищожение на УБМ на четирийсет минути. Дори и отломка не бива да попадне в ръцете на варварите. И изпратете до Комуната сигнал за помощ...

Навигаторът преглътна. Карлайл извади предпазния си костюм от стенния шкаф.

– Побързайте де! – обърна се с рязък тон към Дюлит. Свалете машината!

УБМ се заизвива на малки кръгове надолу към земния ров. От кърмата на авариралата машина изпълзяха първите двама от шестчленния екипаж. Носеха сребристосиви защитни костюми. Две гюллета удариха

непосредствено едно след друго в рова. Затъналата машина подскочи и се смъкна още по-дълбоко, фронтът на нападателите не беше на повече от сто метра.

Ив Карлайл извади лазерното си оръжие от кутията и освободи предпазителя.

– Ще се видим отново! – каза набързо, преди да затвори шлема си. И добави мислено: „Тук или на оня свят...“

Беше четиринасетият ден, откакто напуснаха фалшивата Етера, призрачния, управляван от влечуги Мюнхен.

Гъста гора обграждаше бреговете на реката. На десния бряг се подаваше плачеща върба. Отпред, а най-вече зад нея мястото беше буйно обрасло с тръстика, която стигаше чак до водата.

– Тази река трябва да минава наблизо през някакъв град – каза Мат. – Може би след по-малко от два часа. – Беше свалил горната част от пилотския си костюм. Беше горещо. Влажната му кожа блестеше. Гребането е работа, свързана с доста много потене.

– Какъв град? – Между черните вежди на Аруула се появи скептична бръчка. Нямахше добри спомени от градовете руини. А след като загу- би вярата си и в легендарната Етера, недоверието ѝ се увеличи двойно.

– Не знам дали още съществува. – Мат седеше от дясната страна на сала. – По-рано се казваше Лайпциг. Реката минава непосредствено през него. – С равномерен ритъм потапяха импровизирани гребла във водата. Използваха обелени парчета кора. Бяха увидели ръкохватките с парцала, за да не си протрият до кръв ръцете от грубото дърво.

И Аруула се загръщаше в кожата само нощем. Откакто дневната температура се повиши още повече, не носеше върху себе си нищо друго освен кожената препаска. Мат се наслаждаваше на играта на мускулите ѝ под бронзовата кожа. Красивите ѝ гърди се поклащаха при всяко загребване с „веслата“.

– По-добре не в града – каза тя. – Където много руини, много и опасности. – Междувременно Аруула разбираше почти всяка дума, която той кажеше. Понятията, които не ѝ бяха известни, Мат често успяваше да обясни с думи от езика на странстващите народи, който научи от нея.

Най-често говореха на английски, който звучеше в устата ѝ все още малко грапаво. Но тя го говореше по-добре, отколкото Мат наречието на странстващите народи.

Аруула изтегли греблото си от водата и посочи десния бряг. Погледът на Мат проследи протегнатата ѝ ръка. На брега, под зеленото було на огромната плачеща върба различи широко разклонените рога и тъмнокафявата козина на един бик вакуда. Зад него беше малкото му стадо. Дивите говеда се бяха струпали на брега на реката. Имаше и две телета.

Мат кимна и посочи с глава тръстиката зад върбата. Минаха покрай вакудата и загребаха към тръстиката. Животните почти не им обърнаха внимание.

Кажи-речи от седмица не бяха яли месо. Десет дни вървяха от

Мюнхен на север. През гъсти девствени гори, които, за щастие, не се простираха върху твърде високи планински вериги.

Все по някой отовай, както странстващите народи наричаха обраслите отдавна с гора трасета на аутобаните.

Според Мат ставаше въпрос за останките от аутобан А2. Според картата му някога е минавал в посока север-юг от някогашния Мюнхен до някогашния Берлин, почти през цялата някогашна Германия. А Берлин беше неговата цел, някогашната негова военновъздушна база.

„Някогашна.“ – Всичко беше някогашно. След почти половин година, прекарана в този кошмарен свят, Мат не можеше да мисли друго за стария си живот, освен като за някогашен, към който нямаше път за връщане.

На десетия ден от странстването им изгубиха отовайя. Издатини на терена, мочурища, кратери – трасето просто беше изчезнало.

Мат реши да повървят малко на изток. Според неговата карта там минаваше река на име Вайсе Елстер. Течеше на север. Никога преди не беше чувал това име.

И наистина стигнаха до реката. Примъкнаха паднали дървета и направиха сал. До този момент Мат беше чел за салове само в приключенските романи, но Аруула се оказа много сръчна. Не правеше за пръв път сал. За целта им беше достатъчен само един ден.

Мат не знаеше дали на тази „нова“ Земя някогашните корита на реките все още съществуват във вида, както са показани на картата. Според плана му по Вайсе Елстер трябваше да стигнат до река Заале и след това до Елба. Може би все още съществуваха останки от канала „Заале-Хафел“. Тогава пътят до Берлин нямаше да е дълъг като цяло околосветско пътешествие. Или пък отново щяха да намерят старото трасе на А2, което пресичаше Елба и водеше към Берлин.

– Тук – прошепна Аруула. Посочи едно място, на което тръстиката оредяваше и даваше обзор към равната част от брега. Варварката постави греблото си в средата на сала, до кожата вързоп, кожата чувал и аварийния контейнер на Мат. Безшумно се плъзна във водата и изтегли сала на брега. Мат намести на раменете си ремъците на спасителния контейнер и взе лъка, който Аруула беше направила докато пътуваха. Научи го да ловува с него. Мат беше възприемчив ученик.

Аруула закопча кожената ножница с меча на гърба си и грабна четири стрели. Трябваше да стигнат. Рамо до рамо запълзяха през тръстиката и се запромъкнаха към пиещите вода вакуда...

Някаква детонация разкъса тишината на речния ландшафт.

Мутиралите говеда се стреснаха и побягнаха в галоп към гората. Мат скочи и се ослуша. Още една детонация. И още една. Чуваше се като шум от...

„Оръдия! Това са оръдия! Тук има хора с оръдия...!“

Аруула погледна към замъгленото небе.

– Не е буря – обясни ѝ Мат. – Ела! – Той побягна към гората. Клонки го шибяха по лицето, когато прескачаше съборени от бурята дървета и дънери. Трясъкът на оръдията го наелектризира.

Отново грохот на оръдия. Не звучеше като модерна артилерия – нямаше бучене, нямаше свистене на снарядите. Чуваше се приглушено и сухо. Разривите следваха набързо след изстрела.

И тогава – няколко детонации в бърза последователност, които звучаха съвсем другояче: по-силно, по-рязко, като пръсваща се скала.

На двеста метра пред тях гората проредяваше. Мат се обърна към Аруула. Беше на няколко крачки зад него. Отново избухнаха снаряди някъде отвъд зелената стена на гъсталака и короните на дърветата. Мат със задъхване бягаше към края на гората и неочаквано излезе от ниските дървета на крайнината.

Онова, което видя, го накара за момент да се усъмни в разума си.

На около четиристотин-петстотин метра от него, към покритата с храсталаци земя се снижаваше на широки спирали дълъг, извит като дъга летателен апарат. Беше матовозелен и напомняше на Мат за локомотив на свръхскоростен влак. Само дето тази машина имаше твърде къси носещи повърхнини и от долната му страна вместо колела се подаваха косо направляващи релси. Изглежда, се състоеше от няколко свързани една с друга части. Мат различи пластинчати преходи между отделните части. Навярно те му позволяваха да се извива. Подобна на бодил кула стърчеше от звеното зад командния сектор.

На около петдесет крачки по-нататък от храсталациите се издигаше купола на втори летателен апарат. Изглежда, беше паднал. Крилата на кацащата машина изчезнаха в корпуса, върху косо раздалечените контрарелси се показаха колела с вериги, по две двойки на всеки сектор. Странната машина се разтегна и се спусна между храстите.

От островърхата кула блеснаха светкавици. Някакви фигури се носеха на разгънат фронт към мястото на приземяването. Изведнъж между тях се изду огнено кълбо и се пръсна с оглушителен трясък. От храстите лумнаха пламъци. Веригата на нападателите оредя.

Мат се приведе между храстите и даде знак на Аруула да направи същото. Смъкна контейнера от гърба си, отвори го и извади бинокъла.

Огледа се. На сто крачки по-нататък стърчеше някакво обрасло с гъсталак образувание. Огромна, голяма колкото къща грамада, от която косо се издигаха многобройни железни греди и подобен на мачта стълб.

Той се затича приведен и по дебелиите колкото човешка ръка клонки се покатери на образуванието. Беше стоманено! Между листата имаше огромни дупки от ръжда. Видя почернели греди и разкъсани телени въжета. Вероятно бяха останките на роторен багер, който ръждясваше под растителната покривка.

Мат стигна до покрива на съборетината. От другата страна равните, обрасли с храсталаци тераси след почти петдесет метра надолу преминаваха в кратер. Каменовъглена мина...

„Някогашна каменовъглена мина“ – коригира се Мат. Вдигна бинокъла и го фиксира върху бойното поле. Между храсталациите около двете бойни машини откри около двайсетина нападатели. Носеха панталони и жилетки с къси ръкави в землист цвят. Повечето бяха с руси коси и с бради. Със секири и мечове блъскаха по корпуса на авариралата машина, от която Мат виждаше само една част.

Сега от корпуса се измъкнаха човешки фигури в сребристосиви защитни костюми. Мат ги приближи с бинокъла си. И разбра, че главите им са скрити зад изцяло черни, сферични шлемове. Три от фигурите вдигнаха дълги, тръбообразни оръжия. Ослепителни лъчи се забиха в храстите и улучиха двама от нападателите, които се сгърчиха и с потрепване рухнаха като покосени.

„О, небеса, какви ли са тези хора? – мина през ума на Матю Дракс. – Лазерна техника ли използват? Изобщо хора ли са...?“

Беше като хипнотизиран. С пределно будни сетива поглъщаше недействителната сцена, която се разиграваше в крайнината на гората.

От едната страна на кацналата машина се отвори люк. Изскочиха една след друга шест фигури. Също облечени в сребристосиви костюми. Мат предположи, че черните шлемове са покрити със специален слой, който не отразява светлината. Вероятно отвътре са прозрачни.

Шестте фигури побързаха да се притекат на помощ на своите хора и откриха огън по мъжете със землистото облекло. Смъртоносен блясък премина през редиците на атакуващите нападатели. Почти половината от тях се строполиха, пронизани от лъчите. Останалите обаче скочиха и се нахвърлиха яростно върху фигурите със защитните костюми. Мат видя, че някои нападатели бяха с черни ивици на гърба и на гърдите. Направи му впечатление един необикновено едър мъж, защото над главата си размахваше нещо като ледокоп и защото огненочервените му коси

бяха завързани на „конска опашка“. До него се биеше някаква стройна фигура в сиви кожи, която въртеше с двете си ръце дълъг меч.

Страхотната касапница продължаваше. Със секири, копия и мечове землистите нанасяха удари на екипажите, които въпреки модерните си оръжия не можеха да устоят на бруталното превъзходство на противниците си.

– О, Господи... – простена Мат. – Моля те, не... – Видя как черните шлемове се пръскаха, как остриетата проникваха в гърдите, видя как фигурите в защитните костюми една след друга падаха на земята.

Тогава всичко свърши. Мат поклати смаяно глава. Потните му ръце се свиха в спазъм около бинокъла.

Мъжете в кафяво обикаляха бойното поле и се вираха в земята, сякаш търсеха гъби. Някои се навеждаха и се изправяха заедно с лъчевите оръжия. И с други предмети, които Мат не можеше да идентифицира. И тогава дъхът му секна – двама от нападателите вдигнаха грубо една сребристосива фигура от земята. Един член на екипажа беше оцелял!

Едрият мъж с червените коси посочи крайнините на гората и изрева някакви заповеди. Мат различи жълта и черна ивица върху гърдите на кафявата му жилетка. Един вид офицерски отличителен знак, прецени Мат. По-дребната фигура с дългия меч не се отделяше от него.

Завързаха на гърба ръцете на оцелелия. Червенокосият лично се зае с пленения и го поведе с хората си към гората.

Изпрати по шест души от своите да претърсят подобните на гъсеници летателни апарати. През люковете мъжете проникнаха в кацналата машина. Другата група изчезна в храсталака около авариралата машина.

Мат не можеше да откъсне очи от бинокъла. Погледът му беше прикован в стройната фигура в защитния костюм, докато тя и воините се скриха в гората.

„Какво ли е това същество? Имат летателни апарати, владеят лазерната техника...“

Мат се оттегли обратно в храстите и побърза да отиде при Аруула. Разказа й какво е видял.

– Защо не смятат летящите хора за богове? – беше първият й въпрос.

Въпрос, който обърка Мат. Той никога не би го поставил. Но беше интересен. Защото облечените в кафяви дрехи воини едва ли биха нападнали „богове“.

– Не знам – каза той. – Знам само, че непременно трябва да разговарям с пленника им.

Аруула го улови за ръката и енергично поклати глава.

– Трябва да го направя, Аруула. Искам да разбера що за хора са това. И дали изобщо са човешки същества.

Предпазливо се запромъкваха през храстите към двете странни машини. Хората в землистите дрехи явно все още го претърсваха. Покрай машините минаха около сто и двајсетина воители и се насочиха към гората. На малки групи теглеха след себе си десет оръдия, които напомняха на Мат за старите гаубици. Не беше за вярване, че тази войска с оръжейна техника от късното средновековие успя да унищожи два летателни апарата със свръхмодерни оръжия.

Изведнъж Мат видя между храстите да се показва нещо черно. То веднага изчезна отново, но незабавно се появи пак в зрителното му поле и този път Мат различи едно черно кълбо: шлем на съществата с непознатите защитни костюми! Мат забеляза, че лицевата му част беше счупена, фигурата залиташе насам-натам. После отново потъна в сред храстите.

– Има и втори оцелял – прошепна Мат. – Наблюдаваше гъстия шубрак. Вече нищо не се помръдваше. – Може би е ранен. – Прецени разстоянието. Най-малко двеста метра от прикритието им. Точно толкова, колкото и от мястото на сражението.

– Трябва да отида при него... – Мат измъкна от униформения си панталон армейския пистолет и извади пълнителя. Имаше още седем патрона. А това беше последният пълнител! – Чакай ме в края на гората – прошепна на Аруула. Освободи предпазителя на оръжието и изчезна между храстите.

Непрекъснато спираше и се слушваше. По едно време дочу тихо хъркане. Не звучеше добре, никак даже. Насочи се към измъченото дишане – и накрая зърна сребристосивото тяло да лежи между храстите.

Почти едновременно откъм машините проехтяха силни викове. Мат се стресна. Облечените в землисти дрехи хора побягнаха в панически ужас към гората. Дори изоставиха едно оръдие. Какво, по дяволите, означаваше това?

Изпълнен с мрачно предчувствие, Мат се обърна. Сякаш ледена висулка се плъзна по гърба му: От кратера на някогашния открит рудник се носеше гигантска сянка. Мат разпозна чернокафявите люспести пера и жълтия, извит клон – беше едно елуу...!

Петимата мъже стояха до прозореца и от над стометровата височина гледаха на юг. Там над гората се стелеха тъмносиви облаци от барутен дим и се издигаха светли гъби от пушек. Бойното поле беше отдалечено най-малко на двеста хвърлея копие. Гората кажи-речи не се отличаваше от почти безлесната равнина, в чиято крайнина се издигаха пушекът.

– Кого са нападнали северните мъже? – Човекът, който постави въпроса, беше едър и широкоплещест. Имаше къса, руса коса, която се спускаше на непокорни къдрици върху очебийно изпъкналото му чело. Тесните му, сиви очи бяха потънали дълбоко под гъстите вежди. На енергичното му лице изпъкваше острият нос. Тънките устни и упорито издадената напред брадичка говореха за волевия човек у него, но и за избухливия му характер. Носеше широка, червена риза от тънко ленено платно, която висеше над панталона му от грубо обработена черна дивечова кожа.

– Не знаем, Лодар – каза Хеенрих, майсторът на мечове. Стоеше до него. Исполинската му, почти дебела фигура надвишаваше с половин глава тази на краля. Ризата и панталонът му бяха сиви, а кожена броня обгръщаше мощния му гръден кош. На плешивата му глава имаше завързан с тесни ремъчета под двойната брадичка кожен шлем. – Знаем само кой ще бъде следващият, когото ще нападнат. – Опря се на дългия си меч и въздъхна. – Нас.

Кралят се обърна към тримата мъже, които стояха зад него и зад неговия майстор на мечове.

– Какво мислиш ти, Мауриц? – попита той средния от тях, мършав стар мъж с будни очи и меки черти на лицето. – С кого се сражават там онези ненаситни кучета?

Мауриц, Говорещият с боговете на малкото градско кралство и най-приближеният съветник на младия крал наведе малкия си, изострен череп.

– Видя ли огнените куполи, Лодар?

Носеше дрехи от дивечова кожа. А отгоре им – черна наметка, която стигаше до голите му прасци. Мазната му сива коса блестеше. Беше я завързал на врата си на кок. Официалното му име гласеше Мауриц фон Лаабзиш XII. Поколения наред шаманите на града бяха от неговото семейство.

– Цъфват сякаш от Нищото и тогава... – Мауриц щракна с пръсти. – ...огън и дим. Какво мислиш, Лодар, кой би могъл да направи такова нещо?

Между веждите на Лодар се показва една бръчка.

– Защо, в името на Оргуудоо, винаги отговаряш на въпросите с въпроси?

– За да размишляваш – ухили се Мауриц. – И така, какво мислиш?

– Сражават се срещу богове – изтърси пъргавият младеж до него. С изключение на препаската, почернялото му от слънцето и силно окосмено тяло беше голо. Черепът и лицето бяха изцяло обрасли в черни, къдрави коси. Спускаха се на вълни до лопатките на мускулестия гръб.

– Глупости – каза с гръмлив глас кралят. Промъкна се между тримата мъже зад него. С енергични крачки премина през голямото помещение. Покрай тежките столове, пейки, скринове и някаква дълга маса отиде до срещуположния прозорец. – Каква безсмислица!

– Яз казва на вас: те бори се с богове! – полуголият жестикулираше с ръце. – Ние надалеч обикаляли, много видял и чул!

Мъжът се наричаше Пиероо. Беше вожд на странстващо племе. Кралят и Говорещият с боговете осигуриха на почти шейсетчленната орда закрила от преследванията на северните мъже.

– И какво сте чули? – Мауриц се усмихна под мустак.

– Бог'ве дошли от Западно море. – Вождът на ордата говореше с мекия, мелодичен акцент на народите западно от Великата река. Гълташе крайните гласни. Понякога скърпваше някаква ужасно неразбираема фраза. Но при все това владееше езика на жителите на града достатъчно добре, за да може човек да се разбере с него и с хората му. – Има зелен железен змии, може лети, плува и пълзи, желязна змия...

– Само кухи глави вярват на такива приказки! – скастри го кралят.

– Може би все пак Пиероо е донякъде прав – възрази Мауриц, Говорещият с боговете. – Разказа ми как наричат себе си северните мъже – дизуушлахтер.

– Богоборци – преведе Мауриц.

– Фактически вярваш, че тези алчни кучета са се сражавали с боговете на Вудан?! – кипна кралят.

– Не съм казал това. – Говорещият с боговете вдигна пръст.

– Може би северните мъже са нападнали някого, когото смятат за божествен – каза замислено Хеенрих.

– ...или когото други смятат за божествен. Много добре, майсторе на мечове! Мауриц потупа Хеенрих по масивното му рамо. – Скоро ще те нарека майстор на логиката!

Гигантът се изчерви, месестото му лице се разтегли в горда усмивка.

Младият крал направи кисела физиономия. Обърна се и бавно се върна до южния прозорец.

– Както и да е... – Загледа се вторачено над горите. Сега димът се стелеше на дълги облаци над малката равнина. – ...ако са спечелили битката, северните мъже ще ни нападнат.

Погледна надолу към двойния защитен вал, който опасваше града. Външният вал се състоеше от натрупани камъни, откъртени от безбройните руини около града. По билото на вала се катереха войници. Оттук изглеждаха като мравки. Гражданите построиха високата колкото къща вътрешна палисада от дървени трупи. Лодар виждаше стражите при входа ѝ.

Между палисадата и обраслите с гора руини се простираше обширна полоса без дървета, широка около три-четири хвърлея копие. Поколеният наред жителите на града бяха разчиствали тази ивица от развалините. При това положение тараци, диви животни и нападатели можеха да се промъкнат най-много на три хвърлея копие до палисадата.

Широката ивица се обработваше грижливо. Там селяните от града отглеждаха тофани и вайц¹. След прибирането на реколтата през есента нивите служеха като места за провеждане на състезания. Лодар видя с духовните си очи военствените северни мъже да идват от гората със страховитите си оръжия, да минават през нивите и да се катерят по палисадата.

– Да ги вземе Оргуудоо – просъска той. – Носят ни война и смърт от северната си родина.

– Да – изръмжа майсторът на мечове. – Ще ни нападнат. Потопиха всичките ни лодки.

Кралят изрече някакво проклетие. Обърна се и напряко през подобното на зала помещение отиде бързо до западния прозорец. Другите го последваха. От западната страна на сградата кула можеше да се обгърне с поглед целият град.

Коли се движеха по улици и улички. На пазара гъмжеше от народ. На по-малко от дванайсет хвърлея копие от Кулата зъб минаваше западният сектор на двойния защитен вал. На около трийсет-четирийсет хвърлея копие зад него се виждаше широката лента на речното корито. Нито една от малките, пъргави платноходки вече не беше на котва в пристанището. Затова пък имаше шест големи кораба с широки колела отстрани. Дълги тръби стърчаха от средната част на горната палуба.

1. Картофи и пшеница. – Бел. прев.

– Как, в името на Оргуудоо, тези кораби се движат без платна? – изска кралят.

– Виждаш ли колелата отстриани? – попита Мауриц. Въртят се, когато корабите се движат.

– Дали под палубата има роби, които ги задвижват?

Говорещият с боговете повдигна рамене.

– Знаем само, че от тръбите излиза пушек, когато се въртят. И от корпусите им се чува странно хлопане.

– Колко са воините?

– Най-малко триста – каза майсторът на мечове. – Вероятно са повече. Карат със себе си железни тръби между колела, от които могат да изстрелват големи гюллета. Гюллета, които падат като светкавици и запалват огън.

– Подготвили ли сте всичко за едно нападение?

– Изпратил съм на палисадата всички годни да носят оръжие мъже – каза Хеенрих. – Двеста и петдесет души. А оръжейната ковачница работи на високи обороти.

– Всички селяни са отсам палисадата. – За пръв път взе думата петият мъж – ниско, набито момче с квадратен череп, грубо, червеникаво лице и гъста, остра като четина кафява коса – Валдер, майсторът на палисадата. Отговаряше не само за палисадата, но и за вътрешната сигурност и за строителството в града. – Две ловни дружини са още в горите. – Валдер говореше рядко. А когато отвореше уста, казваше само отделни думи или непълни изречения. Да, буквално изплюваше думите и изреченията. Сякаш го плашеха и искаше час по-скоро да се освободи от тях.

– Запаси? – попита кралят.

– Предостатъчно – излая палисадният майстор.

– Кладенците?

– В исправност!

– А замъците за в краен случай?

– Подготвят се.

– Кой по-точно? – поиска да научи кралят.

Палисадният майстор се покашля. Хвърли умоляващ поглед към Мауриц.

– Валдер и Хеенрих предлагат следния план – каза Говорещият с боговете. – Ако стане ясно, че северните мъже ще преодолеят палисадите и ще завземат града, оцелялото население ще избяга тук в Зъба. Заедно с половината от оцелелите войници ще брани твоята кралска кула.

Най-малко четирийсет воители ще се оттеглят в Избата на Ауербах. Валдер нареди оръжейната ковачница да се премести там. Подземието може лесно да се отбранява и е устойчиво на тежките гюлета-светкавици. Четвърт от оцелелите войници ще се барикадират в Старото кметство. Оттам ще предприемат нападения срещу врага. Преди всичко обаче ще отвлечат военната сила на северните мъже в момента, когато евентуално се евакуира народът...

– Говориш, сякаш врагът вече е победил! – Слепоочията на Лодар се издуха от гняв. Лицето му почервения. – Сигурно смятате тези проклети кучета за богове! – изръмжа той. – И какво ще рече това: „да се евакуира!“

Мауриц присви глава към рамото си. По чипоносото му лице се изписа смесица от подигравка и снизхождение. Усмихна се.

– Обичам гневните ти избухвания, Лодар. Точно такъв беше и баща ти. – Лицето му рязко прие сериозен вид. – Но помисли само с какви оръжия разполагат!

– Да не би да подценявате храбростта на моите войници?! – кралят все още говореше с висок тон, но вече не ръмжеше.

– Не. – Мауриц се обърна и бавно тръгна към масата. Там имаше купи, пълни с плодове, хляб и парченца птиче месо. И гърнета, от които се надигаше пяна. Взе една чаша от масата и си наля пенлива течност с кехлибарен цвят. Хеенрих вярва, че големите гюлета биха могли да разрушат дори Зъба...

– Глупости! – изръмжа кралят.

– ...затова Валдер нареди да се затрупат с отломки външните входи на моя бастион...

– Какво?! – Кралят се понесе с бързи крачки към масата. Сякаш искаше да се нахвърли върху Говорещия с боговете.

– ...и сформира група строители, които да приведат в изправност стария таен ходник от моя бастион до реката. – Говорещият с боговете изобщо не обръщаше внимание на възбудения Лодар. – В краен случай през избата на Зъба ще изведеш народа си в Бастиона на Мауриц. – Погледна покрай младия крал към мрачното небе. – А оттам – до реката. Хеенрих ще изпрати шпиони до реката. Ще участват най-умните ни мъже. Трябва да разкрият как функционират корабите на северните мъже...

– Лудост! – извика Лодар. – Вие сте се побъркали! – Грабна една чаша от масата. Толкова трескаво изля пенливата течност от делвата, че тя се разли. Изпразни чашата на един дъх. И веднага я напълни отново.

С нея в ръка, закричи бързо от западния прозорец до южния и обратно, в продължение на минути. Другите го наблюдаваха мълчаливо.

Мауриц се усмихна вътрешно, когато видя, че издутите от гняв жили върху слепоочията на краля спаднаха и червенината от лицето му изчезна. Познаваше Лодар още когато беше дете. Холеричните му изблици на чувства обикновено се уталожваха също толкова бързо, както се и разразяваха над него и над околните. След това той по правило можеше да разсъждава трезво и прецизно.

– Добре – каза Лодар накрая и се обърна към доверените си хора. – Макар че е лудост, но донякъде имате право. Направете всичко, както сте го запланували. – Посочи Валдер. – Нареди да поставят бирата под дажбен режим, майсторе. Нашите войници трябва да бъдат с трезви глави, когато работата стане напечена. – Обърна се към Хеенрих. – Сформирай разузнавателен отряд, майсторе на мечове. Седмина леко въоръжени. Искам да знам точно силата на противника. И срещу кого са се били. Също така искам да узная нещо повече за чудодейните им оръжия. Ще потеглим при смрачаване.

– Ние? – Мауриц погледна учудено краля.

– Самият аз ще водя разузнавателния отряд – каза Лодар.

– Няма да го направиш! – Говорещият с боговете се изправи пред по-висшия. – Ти си крал! Не можеш да се биеш с някакви си вражески войници! – Мауриц си придаде сериозен вид. Мястото ти е в града! Тук горе в Зъба и долу всред народа! Загубим ли теб, това би било началото на края...

Лодар се обърна рязко. Изрече тихо някакво проклетие. Но по принцип осъзнаваше ясно, че Говорещият с боговете беше прав.

– Добре де – каза той, – тогава няма да ида.

Ниският Валдер протегна високо ръка.

– Аз съм доброволец!

– Идвам и аз – извика Пиероо, вождът на ордата.

Мауриц кимна.

– Разчитаме на теб, палисадни майсторе. Вземи спокойно нашия гост със себе си. И още петима опитни мъже. И ако успеете да хванете пленници, направете го...

Елуото се понесе към крайнината на гората. Разпереността на крилете му беше най-малко тринайсет метра. Един от бягащите воители се препъна и се просна на земята. Изкрещя в смъртна уплаха. Елуото протегна нокти и така изви огромните си криле, че те се изправиха вертикално спрямо земята. Върховете на дърветата се извиха под напиратата въздушна маса. Покритата с люспи птица се стовари като каменен блок върху храстите.

Мат усети как земята под краката му потрепера. Писъците на война се извисиха в рев на полудял човек и – после рязко секнаха.

Парализиран от ужас, Мат се спотайваше между храстите. На няколко крачки от него между ниските дървета беше тялото на ранения. Но не можеше да откъсне поглед от огромната птица. През клонките и листата видя как мутиралата гигантска кукумявка търси жертвата си. Тогавя наведе глава. Когато люспестият череп на кукумявката се показва отново, в извитата ѝ човка висяха кървави парцали. Елуото изви глава на почти сто и осемдесет градуса, за да не ги изпусне. После глътна откъснатите от плячката парчета месо.

На Мат му се обърна стомахът. Наведе глава и си пое дълбоко въздух.

Сети се отново за непознатия в сребристосивия защитен костюм. Заради него именно се осмели да се приближи толкова много до мястото на сражението! Запълзя към потрепващата фигура. Лявата половина на черния сферичен шлем беше напълно разбита. Влажни, зачервени очи го гледаха от тясното, обляно в пот лице – лице, бяло като лед, но човешко!

– Бягайте... – изхърка непознатият. – Вие... Вие трябва... да бягате... бойните машини...

За момент на Мат му се стори, че всичката сила в крайниците му изчезна. Изправиха му се косите. Мъжът говореше на абсолютно чист английски!

– Бързо... – задъхваше се непознатият. – Имате... само още... няколко минути...

Мат потрепера.

„Не губи време, учудвай се после...“

Бързо пхна ръце под тънкото тяло и го вдигна. Чувстваше го леко като перце. Както се държи спящо дете, Мат го понесе през храстите. Приведен се стрелна към отдалечения на по-малко от сто и петдесетина метра край на гората. Постоянно се изправяше и през листата на високите едва до рамене храсти поглеждаше към елуото от другата страна.

Гигантската птица все още беше заета с разкъсването и поглъщането на жертвата си.

Малко преди края на гората се дочу някакво шумолене и мощни звуци, сякаш някой блъска в стена подпорен прът на палатка. Мат се сепна – елуто отново се беше вдигнало във въздуха. Летеше непосредствено над храстите към прикритието на Мат!

– Да го вземат дяволите! – изсъска той. Изправи се, притисна ранения към гърдите си и побягна. Гигантската кукумявка несъмнено го беше открила.

Мат се надбягваше за живота си. Клони шибаха разбития шлем на непознатия в ръцете му, докосваха гърдите на Мат, удряха го в лицето. Бинокълът на врата му се беше преметнал назад и на всяка крачка го шибаше по гръбнака. С крайчеца на очите си Мат видя към него да се спуска гигантска сянка.

Нещо избръмча над главата му.

Птицата изфуча. Мат тичешком се обърна към прикритието на Аруула. Тя стоеше между храстите и опъваше лъка си. Над него отново изсвистя стрела. Птицата изкрещя пронизително. Мат видя стрелата да стърчи от черепа ѝ. Дали Аруула я беше улучила в окото? Във всеки случай елуто се завъртя, заизвива се нагоре, надавайки жалостиви крясъци.

Мат стигна най-сетне до крайнината на гората. Дробовете му пареха, в гърдите му сърцето лудо галопираше. Приклезна между стволите на дъбовете и остави живия си товар на земята. Раменете на ранения се издигаха и спускаха, задъхваше се, с широко отворена уста се бореше за всяка глътка въздух.

Елуто кацна недалеч от двете загадъчни машини. Подскачаше натам-насам, удряше с крила и крещеше.

Изведнъж нещо се случи със змиеподобните машини. Матовото тъмзелено изсветля, започна да свети. След всяка изминала секунда все повече се нажежаваше до бяло. И машините се пръснаха в някакво огнено кълбо!

Мат се хвърли на земята и закри глава между скръстените си ръце. Оглушителна детонация накара земята да потрепера. Последва мощно бучене – продължилият само секунди ураган помете дърветата и стана непоносимо горещо.

Матю отново се изправи. Храсталаците бяха в пламъци! Видя горящите контури на елуто. Животното напразно се опитваше да избяга от огъня.

– Аруула! – изкрещя Мат. Вдигна ранения отново и побягна – понадалеч от горящите крайнини на гората. – Аруула!

Когато стигна до реката, пред очите му причерня. Пусна непознатия в тръстиката и се домъкна до водата. Жадно пи и после потопа горната част от тялото си в реката.

След малко Аруула се показа от тръстиката. Хвърлиха се в обятията си.

– Благодаря... – каза със задъхване Мат. – Ти ми спаси живота...

Заедно занесоха непознатия на сала, отблъснаха го от брега и преминаха реката. На другия бряг скочиха в плитката вода и го изтеглиха в храстите. Мат се бореше с желанието си да се просне на тревата и да протегне крайници. Чувстваше се напълно изчерпан.

Заедно вдигнаха непознатия от сала и го положиха в тревата. Нито материалът на сферичния шлем, нито защитният костюм бяха познати на Мат. Наложил се да отвори три наредени един върху друг ципа, докато накрая успее да свали разбития шлем на ранения. Беше пълен с кръв. Зад дясното ухо на мъжа зееше дълбока рана. Също и в областта на бъбреците капеше кръв от една дупка в защитния костюм.

Непознатият отвори очи. Дишаше повърхностно.

– Благодаря... – прошепна той, – но... беше... безсмислено... Нито по тесния череп, нито по лицето на мъжа растяха косми. Гласът му беше хриплив и твърде висок.

– Кой сте вие? – попита Мат. Опря два пръста до гръкляна на непознатия. Пулсът на сънната артерия се чувстваше като трептене на струна. Мъжът отвори уста. Но успя да издаде само леко грачене. Мат наведе ухо над безцветните устни. – Кой сте? – повтори той.

– Капитан... Спенсър... Дюлит... комуна... Лондон... Замлъкна.

Мат втренчи поглед в него.

– Какво казвате? Лондон...?! – Сграбчи мъжа за раменете.

– Какво има в Лондон? – Ала непознатият вече не реагираше. Почти прозрачните клепащи се бяха спуснали над очните ябълки.

Мат беше вън от себе си от щастие. В този кошмарен свят все още имаше хора, които говореха неговия език! Хора, които не се бяха върнали в ледниковата епоха или в средновековието! „Каква ли е тази «комуна»? Съществува ли все още цивилизация в Лондон?“

Аруула опря ръка на рамото му. Погледна го сериозно и поклати глава. Мат се изправи. Умиращото тяло под него се изпъгна и се помъчи да си поеме въздух. После остана неподвижно да лежи в тревата.

Погребаха го в рохкавата горска почва.

През гората северните мъже замъкнаха пленницата до някаква река. Там натовариха оръдията на салове. Набутаха Ив Карлайл в една дълга гребна лодка. Едрият мъж с конската опашка седна от лявата ѝ страна. Отдясно на нея се настани жената.

Командир Карлайл забеляза едва в гората, че постоянният придружител на вожда не беше мъж. Дори и тъмната, гъста коса се различаваха от тази на северните мъже. А после – и кръшната походка. Когато на брега на реката се обърна към нея, Ив видя бронзовия тен на лицето и закръгленостите на гърдите ѝ под сивото кожено елече.

Ив вече почти не чувстваше тялото си. Мислите в главата ѝ препускаха в безкрайна въртележка. И въпреки това забеляза различността на жената. Имаше будни кафяви очи. Очите на северните мъже, напротив, доколкото успя да види, бяха воднисто сини. А в жълтеникавите им лица нямаше и следа от красота. Грубите лица бяха без естествено деформирани устни и недоразвити носове. Някои бяха без вежди или пък зад разтворените устни се показваха прекалено големи, почернели зъби. Някои бяха изобщо без нос. На негово място върху странно плоските лица зееше дупка. При повечето от тях отстрани на черепа стърчаха нацепени чукани вместо ушни миди. Вероятно, затова повечето мъже носеха маски на лицето си, под които се виждаха само очите и устата. Когато осемте гребци хванаха греблата, командирът забеляза, че само двама от тях бяха с по пет пръста на ръцете си. Мутации, помисли си тя. Увреждания от радиоактивното лъчение.

Жената отдясно на нея нямаше уродства. Беше красива, невероятно красива. Ив Карлайл ѝ завидваше за косата.

Брегът се плъзгаше покрай тях – тръстики, върби, дъбове, високи треви. А от време на време и покрити с мъх устои на мостове. Тук-там от листака се подаваха руини. Цели фасади на къщи, покрити с плъзящи растения, или странни каменни подпори, покрити с мъх, имел и разкривени брези. Оголени от бетона, който някога ги е спойвал, сега се протягаха към мъгливото небе, сякаш го обвиняваха.

През гърба на Ив мина пронизваща болка. Спомни си, че жената до нея я беше ударила в кръста с плоската страна на меча. А друг нападател беше забил дръжката на секирата си в гърдната ѝ кост. Всичко стана толкова набързо. Нападателят се нахвърлиха върху тях от всички страни. Успяха да убият трийсетина главорези. Може би и четирийсет. Но бяха твърде много. Би трябвало да го знае. Предупреждението на

капитан Спенсър Дюлит все още звучеше в ушите ѝ. Би трябвало да го знае, по дяволите...

Другите единайсет бяха мъртви. Ив Карлайл го знаеше. Сърцето ѝ се сгърчи в спазъм, когато си помисли за размазаните, пронизани и разсечени тела на членовете на екипажите ѝ. От гората чу експлозията. Ударната вълна предизвика по короните на дърветата шум като от силна буря. Пожела си да беше изгоряла заедно с бойната машина.

Но дори и предпазният ѝ костюм не беше повреден. Случайност ли беше това? Тъкмо тя. Да оцелее тъкмо командирът...

Гората оредяваше. Покрай двата бряга се проточваха насипи от отломки и руини. Реката стана по-широка. Здрави стени замениха обраслия с храсталаци бряг. Гребяха към нещо като пристанищен залив. Отдясно се виждаше голям площад. Имаше халета в добро състояние. А зад тях, може би на разстояние миля и половина, Ив видя вал. Градски стени. Различни покриви, тук-там – по някоя стройна кула или горните етажи на висока сграда. А съвсем на юг откъм вала се издигаше висока сигурно четиристотин фута сграда.

Саловете опряха до шестте масивни кораба, които стояха на котва на брега срещу пристанищните съоръжения. Корабите бяха нагазили дълбоко във водата. Дължината им беше около триста-триста и трийсет фута и бяха направени от насмолено дърво. В средата им се издигаше груба надстройка без прозорци. Отляво и отдясно на нея, монтирани плътно до стената на кораба, се издигаха гребни колела. Стърчаха само до половината над водата. Ив ги наблюдаваше с възхищение. Значи тези мародерстващи хора бяха открили отново не само черния барут, но също и парната машина. Или пък никога не бяха забравяли и двете.

Лодката акостира на брега. Заведоха Ив във военния лагер на северните мъже. Черните чергила на палатките, изглежда, бяха направени от някакъв вид корабно платно. Тя изброи осемдесет палатки. Колко ли човека можеше да пренася този параход с гребни колела? Седемдесет? Осемдесет? Или повече?

Заведоха я до една палатка, която беше в средата на лагера, и я натикаха вътре. Червенокосият седеше на покрито с кожа столче и я измерваше със злобен поглед. Ив веднага разбра, че това е предводителят. Командирът.

Жената застана зад нея. Отдясно и отляво на входа се изправиха по двама мъже. Ив дочуваше много гласове отвън пред палатката.

Червеният посочи гърдите си.

– Хайрик – изръмжа той.

– Командир Ив Карлайл. – Приглушен и чужд прозвуча собственият ѝ глас в шлема. Учудваше се, че все още не са ѝ го отнели.

Червенокосият изрече някаква заповед по посока на входа на палатката. Ив идентифицира някакъв скандинавски диалект, без да разбира езика. В палатката влезе мъж. Носеше със себе си лазерен пистолет. Ив Карлайл позна собственото си оръжие. Червенокосият го посочи и изрече няколко фрази. Ив не го разбра.

– Как функционира? – неочаквано попита жената зад нея. Говореше завален английски. Преводачка, значи. Ив млъкна. Мъжът на име Хайрик повтори въпроса си и жената преведе още веднъж.

Ив гледаше втрънено оръжието пред носа си. Представи си как отнема оръжието на мъжа, как на малката клавиатура в предната част на реакторната сфера задава личния си код за активиране, как насочва оръжието срещу отвратителния червенокос човек и натиска енергийния клавиш в предпазната скоба на спусъка.

Жената зад нея отиде до мъжа с оръжието. Взе го от ръката му и го постави на коленете на червенокосия. Разговаря тихо с него на езика на северните мъже, сочейки предпазната скоба, клавиатурата и енергийния клавиш. Ив не разбираше какво става. Като че ли жената даваше указания на военачалника как се използва лазерен пистолет.

Червенокосият погледна към Ив. Разкриви почти лишено си от устни лице в нещо, което смътно напомняше някакво подобие на ухилване. Тогава стана и напусна палатката заедно с оръжието. Гърбовете на другите мъже го закриваха от погледа на Ив. Но онова, което видя, беше достатъчно, за да разбере. Към небето изсъска ослепителен лъч. Войниците изпаднаха в ликуване.

Командир Ив Карлайл впери поглед в жената с кожената униформа. Сякаш завеса падна от очите ѝ – тя имаше дарбата на телепат! Тези проклетни воители не разчитаха на нито една нейна дума! Поставяха въпросите си и тази гадина душеше навсякъде из мислите ѝ!

Ив въздъхна дълбоко и затвори очи. Бе се научила да си отдъхвал ментално за секунди. Хрумна ѝ за морето. Вълните по време на преминаването ѝ от Острова на Континента. Задържа сцената пред вътрешното си око. С всяко вдишване картината на бушуващите талози се прокрадваше все повече в мозъка ѝ. Чуваше тежките стъпки на червенокосия. Чуваше ръмжания му глас. И чуваше въпросите на жената.

– Къде твоя пещера? Откъде идва? – Ив вдишваше и издишваше и не виждаше нищо освен морето. Само мимоходом отбелязваше врънканите въпроси и възбуденото дърдорене в палатката. – Къде твоя

крепост? Откъде идва? – Напълно отпочинала, си поемаше въздух и го изпускаше и... пак потъваше в морето...

Силен удар върху шлема ѝ я запрати на земята. Тя се подпря с ръце и погледна. Хайрик стоеше над нея и въртеше секира.

Следващият удар раздробил шлема на Ив. Тя изпищя и макар че крещеше, не мислеше за нищо друго освен за морето. Удар след удар Червеният разрушаваше шлема. Докато бялата ѝ, плешива глава остана съвсем незащитна.

Това беше началото на края ѝ – Ив го знаеше. За нея нямаше никакво значение. Потъваше в морето, все по-дълбоко и по-дълбоко.

Мъжът крещеше от ярост. С нож разряза предпазния ѝ костюм. Двама от бойците му се притекоха на помощ и смъкнаха материята от тялото на Ив. Хайрик изръмжа на тъмнокосата жена. Тя се махна от палатката. На Ив ѝ се стори, че забеляза по лицето ѝ някаква искра на съчувствие.

Вървяха рамо до рамо, минаха по улиците на града. Хората се спираха, щом разпознаеха краля. Сваляха шапки, размахваха ги и високо се провикваха:

– Да живее кралят! – или: – Лаабзиш ще живее!

За разлика от друг път Лодар не се впускаше в дълги разговори. Изглежда, не го интересуваха дори и младите момичета. Само поздравяваше на всички страни учтиво и с достойнство. Мауриц отбеляза този факт със задоволство. Младият крал беше разбрал сериозността на положението. Зад изпъкналото му чело очевидно кипеше трескава работа. Колкото и лекомислен и избухлив да беше, Мауриц знаеше, че кралят ще се бори с всички сили за оцеляването на града.

Минаваха покрай сиви блокове с големи отвори за прозорци. На повечето бяха окачени пъстри материи. Много рядко на някой от тях все още блестеше стъкло. Мауриц често се опитваше да се добере до изкуството, с което древните са произвеждали този твърд и прозрачен материал. Досега успя толкова малко, колкото и неговият баща, Мауриц Единайсети.

Макар че големите сгради имаха врати, по принцип бяха достъпни по целия фронт на приземния етаж. През големи портали, които в по-ранни времена също са били затворени в стъкло. В целия град имаше само един-единствен портал с такова огромно стъкло.

Разказваше се, че зад такива стъкла древните излагали на показ стоките си. Сега тези входи служеха като обори за опитомени вакуда или фреккойшери, или за гариране на каруци. Някои бяха преградени с дъски или бяха зазидани. Във вътрешността на големите къщи живееха най-често четиричленни селски семейства. Поне на първите два етажа. Горните рядко се използваша.

В най-големия от тези многократно поправяни каменни ковчези беше поместена казармата. Тук беше резиденцията на Хеенрих, майстора на мечове. И петдесетте мъже, които и в мирно време бяха винаги под оръжие, живееха тук със семействата си.

Лодар се спря пред един вход с дървена рамка. Жителите на града наричаха тази широка, покрита улица Басаше. Тя водеше към сравнително ново дървено хале, под чийто покрив рибарите предлагаха за размяна улова си.

Обикновено продавачите на кожи седяха отляво и отдясно на „Пасажа“. Но Хеенрих ги беше прогонил следобеда и, както и халето на рибарите беше затворен за гражданите. Сега в халето на рибарите се строяха катапулти, а в „Пасажа“ се ковяха мечове, заточваха се секири,

върхове на стрели и копия и се намазваха с масло от жълди. От Избата на Ауербах, в самото начало на „Пасажа“, се чуваше трясъкът на ковачницата. Лодар хвърли към Мауриц учуден поглед. Удиви се, че ковачницата от Старото кметство вече е преместена тук.

Мълчаливо минаха през „Пасажа“. Кралят направи преглед на новите оръжия, размени по някоя и друга дума с ковачите и точиларите и поиска да му покажат мечовете. Посетиха и работилницата за катапулти. Дърводелци се занимаваха с големите оръжия.

По-късно пристигнаха на пазарището. Здрачът вече настъпваше и в отворите на прозорците на Старото кметство замъждукаха първите светилници. Под колонадата пред приземния етаж на издължената сграда седяха големи и малки групи хора, мъже и жени, които играеха на карти, хвърляха зарове и пиеха бира. Тук-там някой свиреше на флейта, на гайда или на лютня. Наоколо се гонеха деца и тичаха след опитомени гарвани.

Войници влизаха и излизаха през порталите, внасяха оръжия и провизии или стояха на стълби и зазиждаха многото прозоречни отвори на горния етаж.

Мауриц не без гордост наблюдаваше Старото кметство. Беше най-красивата сграда на града. Поддържаша я поколения наред и я реставрираха с камъни от руините. Впрочем, както и всички сгради на Лаабзиш.

Разбира се, отдавна вече не се съвещаваха в Старото кметство. Дори и прадядото на Мауриц не си спомняше някога кралският съвет да е заседавал в тази сграда. Откакто жителите на Лаабзиш се помнеха, кралският съвет се събирал в Зъба, както жителите на града наричаха шеметно високата, подобна на кула сграда до южната палисада. Според устното предание в Зъба се помещавало училището на древните.

На пазарния площад горяха два големи огъня. Заклани бикове вакуда се въртяха на шиш над пламъците. Но дори и хората външно да се държаша така, сякаш животът си върви по обичайния начин, Мауриц чувстваше потискащото напрежение, което тегнеше върху всички. Забелязваше погледите, които се отправяха от всички страни скришом към краля. Погледи, изпълнени с очакване. А в много от тях Говорещият с боговете видя и страх.

– Трябва да поговориш с тях – прошепна на Лодар.

Той кимна и изчезна в Старото кметство.

– Кралят ще ви говори – каза Мауриц на стоящите наоколо и скоро новината се разнесе из целия пазарен площад. Хората се събраха пред кулата на дългата сграда. Там, от балкона на първия етаж кралят имаше

обичай на празници или в кризисни времена да говори пред народа на Лаабзиш.

Лодар излезе на балкона от еркера под кулата. С достойнство прие виковете „да живее!“ и аплодисментите на народа. Тогава вдигна дясната си ръка и настъпи тишина.

– Не искам да ви зальгвам – започна той. – Предстои ни трудно време. Северните мъже потопиха корабите ни и построиха лагера си на другия бряг. Ще ни нападнат. Може би утре, може би вдругиден, може би едва след няколко дни.

Мауриц се огледа около себе си. Мъже, жени и деца гледаха като омагьосани в устата на Лодар.

– Свикнали сме да се бием – продължи кралят. – От много поколения насам се борим срущу елуута, тараци и диви орди, които искат да ни оспорят нашия град. Всеки от вас го знае и всеки от вас стои тази вечер тук, защото неговият баща и неговият дядо никога не са губели куража си, а са се хващали за оръжието. Сега отново настъпи моментът. Подготвили сме се добре. Ще се бием и ще прогоним северните мъже. И нашите деца и внуци един ден ще казват: „Ние живеем и нашият красив град процъфтява зад стените си, защото нашите бащи и майки, нашите дядовци и баби са имали силни и безстрашни сърца.“ Вудан да бъде с всички нас!

Хората заликуваха. Размахваха шапките си, ръкопляскаха и танцуваха като малки деца. Оглушителните аплодисменти не преставаха. Мауриц почувства как насъбралият се страх и напрежение от последните дни намира отдушник в бурното ликуване.

Вече се смрачаваше, когато крачеше с краля към западната палисада, за да хвърли един поглед към лагера на северните мъже. Валдер, палисадният майстор, и Пиероо, вождът на ордата, ги посрещнаха. Пиероо носеше тъмна кожена мантия, а Валдер си беше завързал черен кожен шлем.

– Разузнавателният отряд потегля! – изръмжа Валдер.

Лодар ги потупа по рамената.

– Благодаря, Пиероо – каза на вожда.

Пиероо кимна бавно. Изпъчи гърди.

– Съдба на Лаабзиш съдба на мой орда. – Дива решителност се четеше по обраслото му с четина лице.

Двамата мъже изчезнаха в една уличка в южна посока. По-късно се качиха на дървената палисада. Над тъмната лента на реката се носеха водни изпарения. Поради настъпващата нощ от това разстояние беше

почти невъзможно да се различи нещо. Дълги, тъмни привидения се издигаха от крайречните храсталаци на отсрещния бряг. Корабите на северните мъже. Зад тях се виждаха да блещукат размити светли петна. Лагерни огньовете.

Стражите разказаха за някакъв ослепителен лъч, който рано вечерта излетял от средата на лагера и се забил в небето. Лодар и Мауриц мълчаливо си взеха бележка от съобщението. Говорещият с боговете не знаеше как да прецени този факт.

Безмълвно стояха един до друг на палисадата, с погледи, вперени отгътък в трепкащите светли петна. Стражите се отдалечиха.

– Ще можем ли да ги отблъснем, Мауриц? – наруши мълчанието младият крал.

– Ти как мислиш, Лодар?

– Не можеш ли поне веднъж да дадеш прост отговор на прост въпрос? – изръмжа Лодар.

Говорещият с боговете се усмихна. Когато беше млад като Лодар, и той търсеше прости отговори.

– Каж ми какво мислиш – настоя той.

– Ще ги отблъснем. – Гласът на Лодар прозвуча тихо, но решително. – Ние ще победим.

– Щом вярваш в това, Вудан ще те благослови и ще ти дари победата – каза Мауриц. Истинските си мисли запази за себе си. Нямахме смисъл да обезкуражава младия крал. Но Мауриц притежаваше способността да вижда нещата такива, каквито са и не си правеше никакви илюзии: войнствените северни мъже имаха двойно повече бойци, отколкото Лаабзиш. И по отношение на техниката и оръжията ги превъзхождаха неизменно много. Мауриц знаеше, че могат да издържат на атаката най-много два дни. Тази увереност му късаше сърцето. Но беше свикнал да скрива чувствата си...

Колкото повече приближаваха града, толкова по непроходима ставаше гората. Не толкова заради падналите дънери и гъстите ниски дървета, колкото заради руините. Бяха плътно една до друга. Цели фасади, обрасли с трънаци, имелоподобни растения и бръшлян. А между тях – джунглата.

Спряха пред една колосална зидария. Кръгла кула стърчеше от трудната за ориентирване руина. Изглеждаше като някогашен замък. Нахълтаха в разпадналата се сграда и си пробиха път до стълбището

нагоре. Мъх и непроходим гъсталак растеше по витата стълба. Пътят към кулата беше мъчителен.

Но си заслужаваше труда. На североизток видяха двойния околоръстен вал на някогашния град Лайпциг. Покриви на къщи, фасади и кули стърчаха над билото на вала. А на около петстотин метра, непосредствено до вала – висока не по-малко от сто и двацет метра сграда. Беше тъмносива и покрита само до половината си височина от дървета и трънаци. Вдлъбнатият ѝ покрив беше оформен като седло. Източната му страна стърчеше остро нагоре като кучешки зъб на хищник. Своеобразната разгъната форма напомняше на Мат за изправена отворена книга. Върху билото на двата вала видяха хора. Вероятно стражи.

В североизточна посока различиха течението на реката. Беше удивително широка, вероятно уширена нарочно като пристанищен басейн. Изпарения се издигаха над бреговете, а настъпващият здрач допълнително затрудняваше видимостта. Мат нагласи бинокъла си. Успя да види ясно очертанията на шест огромни кораба. А зад тях – палатките на войните. Между тях горяха лагерни огньове.

Подаде бинокъла на Аруула.

– Тази нощ ще се промъкна в лагера – каза той.

– Не го прави, Маддракс. – Погледът на Аруула се впи умолително в очите на Мат. – Не искам да те загубя.

– Трябва да го направя. – Мат говореше непонятни за нея неща. Опитваше се да се аргументира колко е важно за него да тръгне по следите на загадката на света след Кристофлуу, мъчеше се да ѝ обясни, че хората в сребристосивите предпазни костюми са по-напред в техническо отношение, отколкото е било в неговото време и че непременно трябва да разговаря с пленника, за да разбере какво представлява онази Лондонска комуна.

Аруула разбра всичко.

– Въпреки това – упорстваше тя, – не го прави.

Той ѝ остави контейнера и бинокъла.

– Остани тук. Ако ме пленят, опитай се да ме измъкнеш. – Целуна я и слезе в гората сред руините. Взе със себе си само „Беретата“ и ножа.

Вече беше тъмно, когато Мат най-сетне стигна до реката. Със сала премина на другия бряг. По протежение на водната линия се насочи на север. Дървета, високи един човешки бой папрати и огромни храстовидни растения се редуваха с обширни тръстикови площи. Мат предполагаше, че минава през ареал, който преди незапомнени времена е бил някакъв парк. С голямо удоволствие би искал да узнае колко време е

минало, откакто кометата запрати Земята в кошмарния ад.

След един час видя между стволите на дърветата да мъждука сиянието на огън. Лагерът на мъжете със землистите дрехи. Приклезна, ослуша се и се запромъкна по-близо.

Скоро се откри друга, покрита с трева равнина. Граничеше непосредствено с реката. Бяха наредени палатка до палатка. Четирийсет или петдесет, прецени Мат. Около лагера горяха двайсетина буйни огъня. Хората седяха около тях, бърбеха си, ядяха и пиеха. Миришеше на печено месо.

На Мат му стана ясно, че ако иска да влезе в лагера, трябва да мине покрай огньовете. Куражът му спадна. Нямаше смисъл. Неминуемо щяха да го открият. Потисна импулса си да се върне назад и преглътна разочарованието си от това.

„Запази пълно спокойствие. Помисли, трябва да има някакъв начин...“

Най-близкият огън гореше на около хвърлей камък от прикритието му. Мат видя как един от мъжете стана. Олюля се и после тръгна в негова посока. Вероятно искаше да отиде в гората по нужда. Същето на Мат заби по-бързо. Мъжът носеше маска на лицето си.

В мозъка на Мат назря идея. Която беше сработила в крепостта на носферите, щеше и тук да...

„Момент! – мина през ума на Мат. – Тогава не сработи... Все едно: нова игра, нов късмет!“

Оттегли се малко назад и зачака. Воинът спря разкрячен до края на гората и забърника в панталона си. Мат чу шуртенето на водната струя в земята. Изчака докато шумът отслабне, тогава хвърли един клон в трънака на три-четири крачки от себе си. Видя как фигурата в края на гората застана неподвижно и се ослуша.

Мат хвърли още един клон. Мъжът прибра пениса си и закопча панталона си. Тихо се промъкна навътре в гората. Мат се приведе и си пое няколко пъти дълбоко въздух. Тогава измъкна оръжието си и го хвана за цевта. Разбира се, че не можеше да стреля. Така щеше да вдигне на крак другарите на мъжа.

Воинът идваше все по-близо и по-близо. Озърташе се и се ослушваше. Когато беше почти на височината на укритието му, Мат скочи и нанесе удара. Дръжката на пистолета улучи врата на воина. Той изстена и безшумно се свлече.

Мат трескаво смъкна дрехите му. Откри, че човекът има само по четири пръста на ръцете си. Двата малки палеца бяха недоразвити, а

когато му разкопча кожената шапка, видя огромна „заешка уста“ и издути кухи израстъци вместо ушни миди.

Мат навлече парцалите на воина. Бяха твърде големи, но той ги облече над пилотския си костюм и така униформата криво-ляво му стана. Преди да си завърже шапката, погледът му попадна върху дългата, руса плитка на мъжа. Решил набързо, извади ножа си, отрязва я и я закрепил в дупката на шлема. После завърза кожените ремъци под брадичката си и пхна оръжието си под палтото. Дрехата миришеше на пот и на риба.

Мат разгледа човека в безсъзнание. Трябваше да му попречи да вдигне тревога, когато дойде на себе си. Просто да му пререже гърлото, такова нещо Мат и не помисляше да направи – би било убийство на беззащитен. И така, той свали и долните дрехи на воина, разряза ги на ленти, запуши му устата и го завърза като приличен денк.

После бързо замарширува през трънака към края на гората. Беше минало доста време, дано другите не са започнали да се безпокоят за приятеля си. Мат се опитваше да имитира залитането на мъжа. Неколцина воини надигнаха за кратко глави, но отново се заеха с печеното и с чашите си.

На половината път Мат тръгна наляво, сякаш се насочва към следващия огън. Изглежда, никой не му обърна внимание. На около стотина крачки от огъня се появи между палатките.

Пулсът му кънтеше в слепоочията, а в стомаха си имаше някакво съмнително чувство – Мат си наложи да диша спокойно и дълбоко. Така се заклатушка от палатка до палатка.

Почти не видя мъже вътре в лагера. От време на време откъм черните, куполообразни палатки се дочуваха гласове. Палатките бяха наредени в кръг около една централна, по-голяма. Около нея имаше шест мачти с маслени светилници. Мат видя четирима мъже с мечове да стоят пред дръпнатата завеса на входа. Все още в ролята на пиян, той се отклатушка зад вътрешния кръг около централната палатка. Там зад един купол седна в тревата.

Палатката в средата беше на около двајсетина крачки от него. Беше осветена и Мат различи във вътрешността ѝ едър мъж, който жестикулираше с ръце и високо говореше на някакъв чужд, звучащ като скандинавски, език. Изглеждаше възбуден.

Мат продължи да се промъква. Може би щеше да научи нещо повече, ако избереше някакъв друг зрителен ъгъл. И наистина – от другата страна на палатката видя да седи на пода някаква фигура с бяла кожа. Главата ѝ беше гола като на умирация капитан Дюлит. А тясното лице

изглеждаше като женско. Въпреки разстоянието Мат различи подутите ѝ устни и кръвоизливите по тях. Малките ръчички на жената се бяха вкопчили в някакво одеяло, което беше увила плътно около раменете си. Голите ѝ, кръстосани крака се подаваха изпод одеялото. Очевидно бяха свалили защитния ѝ костюм.

Воинът ѝ крещеше. Беше дангалакът с червените коси. Зад непознатата седеше жена в сива кожена униформа. Не я ли видя до червенокосия на бойното поле в храсталаците? Буйните ѝ черни коси, физиономията ѝ, бронзовият тен на кожата ѝ – жената силно му напомняше на Аруула.

Винаги когато червенокосият спреше да ръмжи, тя вземаше думата. Като че ли играеше ролята на преводачка. И това напомняше на Мат за Аруула.

– Откъде идва? – чу я Мат да пита. – Къде ваша пещерна крепост? Хайде, говори или умира...! – Говореше на някакъв завален английски.

Лицето на жената се изкриви в измъчена усмивка. Остана няма.

– Море? – попита чернокосата. – Никой човек не може живее в море... – Обърна се на чуждия език към червенокосия. Той нададе яростен рев и удари белокожата брутално в лицето.

– О, Боже – простена Мат. Инстинктивно бръкна под палтото си и стисна дръжката на „Берета“-та. Бяха шестима – с малко повече късмет може би щеше да успее да ги елиминира...

„Не бъди такъв идиот – изстрелите ще привлекат цялата войска, а на теб ще ти остане само още един патрон...“ Стисна зъби и остави оръжието.

– Ти време размислиш – преведе ругатните на червенокосия загадъчната жена в кожената униформа. – Хайрик тебе отреже уши, ако не говори.

Хайрик – така се казвал значи предводителят на воините.

Червенокосият излезе пред палатката и изръмжа нещо в мрака. На Мат му стана ясно, че жената има телепатична дарба. Превеждаше, макар че пленницата не пророни нито дума.

Малко след това дочу стъпки. Мат стана и се престори, че уж се клатушка към някакъв огън. Между палатките бързо заприиждаха сенки към централната палатка – осем или девет мъже. Мат се спря в едно прикритие и погледна назад. Предводителят даде на хората си дълъг, тъмносив предмет – едно от тръбообразните лъчеви оръжия!

Четирима от онези с кафявите дрехи се оттеглиха с оръжието. Другите застанаха около палатката. Червенокосият се обърна още веднъж

към бялата жена и после напусна централната палатка. Ругаейки, изчезна в мрака.

Мат последва мъжете с лъчевото оръжие. Те прекосиха лагера и спряха пред една палатка. Един от тях дръпна завесата, шумгна се вътре с оръжието и излезе навън без него. Всичките четирима останаха пред палатката. Бъбреха помежду си, но не се канеха да се махнат оттам. Мат разбра, че през цялата нощ ще охраняват палатката.

Със залитане мина между палатките, докато стигна до гърба на онази, в която бяха занесли лазера. Мат беше решен да не напуска лагера без това оръжие. С ножа си разряза чергилото и се вмъкна вътре.

Във вътрешността беше тъмно като в рог. Мат заопипва предпазливо пода, докато ръката му не докосна твърда тръба. Хвана я. Повърхността ѝ не беше студена и гладка като метал, а грапава и с телесна температура. Опипа тръбата. Нямахте съмнение – беше успял да вземе лазера!

Мат се обърна – и почувства как блъсна с лакът някакъв предмет. Това нещо застърга по чергилото на палатката и падна върху лазера. Вероятно е било копие, което са забили в пода. Изтрака доловимо.

Разговорите пред палатката рязко секнаха. Мат пхна лазера под палтото си и запълзя обратно към разрязаното в чергилото място. Входът на палатката се отвори. Някаква сянка се наведе навътре. Пламна маслен светилник. Мат видя бледо, лишено от устни лице. И лъскавата стомана на дълъг меч.

В същия миг, когато воинът изръмжа, Мат напусна палатката. Скочи на крака и побягна.

Сега от всички страни се чуваше тропот на приближаващи се стъпки. Мъжки гласове крещяха някакви заповеди. Мат се приведе в сянката на една палатка. Входът ѝ се отвори – появиха се главата и раменете на един войник. Мат го нападна отстрани, опря ножа под брадичката му и го изблъска обратно в палатката. Там изчака, докато вдигнатите на крак войници претичат покрай палатката.

Нокаутира мъжа, прорязва авария изход на обратната страна на палатката и продължи.

До огньовете седяха само отделни мъже, вероятно прекалено пияни, за да могат да се придвижват само със собствени сили. Зяпаха го глуповато и отначало дори въобще не реагираха. Едва когато почти стигна крайнината на гората, се развикаха след него.

Мат вървеше бързо през гората. Скоро дочу зад себе си стотици стъпки да си пробиват път между ниските дървета.

Не му бяха необходими дори и двацет минути, за да стигне до реката. Бутна сала навътре в нея и се метна отгоре му. Като подивял забиваше греблото в тъмната вода.

Откриха го, когато стигна до тръстиката на отсрещния бряг. Копията, които хвърляха след него, се губеха някъде в тъмната гора.

„Успях! Направих го!“

Като че ли всичките фибри на тялото му вибрираха. Мат знаеше, че ще го преследват. Но между обърканите руини вероятно нямаше да го открият. Косата му лепнеше от пот между кожения шлем и кожата на главата му. Искеше най-сетне да се отърве от проклетото нещо.

Между стволите на дърветата се показва някаква сянка. После втора и трета. Мат се спря и посегна към пистолета. Тогава някаква ръка отзад се уви около шията му. Някой сграбчи китката на ръката му. Върхът на меч се заби болезнено в ребрата му.

Сенките между стволите на дърветата се насочиха към него.

– Да се завърже! – изръмжа някакъв глас...

Листатият покрив на гората се простираше под нея като черно, набръчкано на хиляди гънки одеяло. Нощният вятър разклащаше върховете на дърветата, клоните скърцаха, листата трепереха и шумоляха. А под черното було се чупеха клонки под стъпките на невидими същества, които под закрилата на мрака диреха жертвите си.

Понякога Аруула чуваше шумове от куполите на руината под кръглата кула. Камъни се движеха и стържеха един от друг, някакво животно изръмжа, а веднъж изкрещя смъртно уплашена птица. Аруула чу да се чупят кости, преди припкащите стъпки да се отдалечат.

Нямаше да му хареса на човек да прекара нощта на такова място. Угрижените мисли на Аруула кръжаха около Маддракс.

По едно време чу да се ръмжат команди. Отдалеч ехтяха над гората. Идваха от посоката, където грееха огньовете на воините. После – още веднъж викове. Този път много по-близо и откъм запад. Там минаваше реката.

Маддракс се е забъркал в някаква битка! Какво друго можеха да означават яростните викове?

Аруула вдигна бинокъла. Въпреки електрониката за нощно виждане не успя да различи нищо друго освен короните на дърветата, покривните ферми на руините и колоните на стените, които стърчаха от листатия саван.

Съсредоточено подслушваше в мрака. По едно време й се стори, че чува шум от стъпки, най-много на хвърлей копие от кулата. Шумовете се отдалечиха в посока към града.

Аруула насочи бинокъла към останките от Лайпциг. В някои прозорци мигаха светлини. Вратата на отбранителния вал беше ярко осветена с факли. Мъже теглеха колички откъм града и тежко натоварени, отново ги тикаха обратно в него. И тогава Аруула видя от другата страна на върховете на дърветата да се показват осем фигури. Навярно бяха дошли откъм гората.

Прекосиха широката ивица на нивите пред вала. Блъскаха пред себе си някакъв пленник, който носеше кафява дреха. Руса плитка стърчеше от отвора на врата на кожената му шапка. Аруула не можеше да види лицето му. Но позна стойката и пружиниращата му походка – беше Маддракс! Нямаше съмнение!

– О, Маддракс – простена тя. – Предупреждавах те...

Ужасът, че го вижда вързан, се примеси с облекчението: Беше жив! Поне това!

Аруула отпусна бинокъла. Мислите в главата й препускаха. Що за

хора бяха онези в града? Можеше ли да се осмели да се промъкне там? Или пък съвсем открито да помоли да я приемат? Или по-добре да изчака до зазоряване?

Затвори очи и изстена. Прекалено много ужасии преживя в тези градове руини. За страшно много страхотии чу. Притегли кожата плътното до тялото си. Изведнъж потрепера от студ.

Аруула реши да изчака новия ден и после да потърси път към града...

Грохотът изпълни главата ѝ. Морските талози се стоварваха един върху друг, зайчетата на вълните се протягаха във въздуха, вълната се разбиваше в пяна и се надигаше следващата. Толкова ясно ги виждаше пред себе си командир Ив Карлайл, толкова интензивно чуваше бученето, сякаш огромните като планини вълни я подхвърляха натам-насам.

Бореше се със съня. Да спи означаваше да загуби контрол над собствените си мисли. Само това не биваше да се случва! Не бива да мисли за нищо друго освен за морето!

Загърната в грубо одеяло, лежеше свита на пода на палатката. Очи-те ѝ бяха затворени. Чуваше стражите навън да си бъррят. Не виждаше чернокосата жена. Но чувстваше погледите ѝ. И тя не спеше. Ив знаеше, че тази жена е най-опасната ѝ противничка – защото подслушваше мислите ѝ.

Нека дойдат дивите главорези и нека я изтезават – тялото на Ив беше съсипано, но духът ѝ беше твърд като диамант. Не чувстваше никаква болка, можеше да озапти тъгата и омразата си, стоеше дори над чувството за унижение. Чернокосата гадина зад нея беше единственото същество, от което се страхуваше.

Ако тази жена не успееше да измъкне от духа ѝ картината на входа на бункера, на пътя дотам и кода за достъп до бункера и до другите оръжия, Ив щеше да спечели. И дотогава щеше да се примирява с всичко – дължеше го на Комуната! Бе дала клетва!

Тъй или иначе, борбата нямаше да продължи още дълго. Тялото на Ив вече се разтърсваше от първите спазми на кашлицата. И усещаше как треската пълзи по крайниците ѝ.

Морето – само морето, бушуващите вълни, грохотът. Не допускаше в гънките на мозъка ѝ да се появи никаква друга мисъл, никаква друга картина. Това беше безмълвна, ментална борба. Ив знаеше, че ще я спечели. Защото искаше да я спечели.

Чу зад себе си изпукване на кожа. Дишането на противничката ѝ изглеждаше измъчено. Ив я чу да става и да минава покрай нея. Отвори

очи. И видя как жената телепат дърпа завесата на входа. В палатката нахлу далечна глъчка, шум от много крака и грохот на машини. Жената се обърна към нея. Изглеждаше уморена. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Бронзовият тен на лицето ѝ беше станал с един нюанс по-сив.

– Как се казваш? – попита Ив.

Жената мълчаливо я изгледа. Тогава се обърна и напусна палатката. Ив проследи шума от стъпките ѝ. Може би щеше да отиде в гората, за да облекчи мехура си. Удобен случай за няколко секунди да изостави менталната защита. Удобен случай да размисли.

Пристъп на кашлица разтърси Ив. Морето мина на заден план. Прегледа шансовете си.

Да изчака, докато смъртта дойде сама? През последните часове от живота си щеше да е твърде слаба, за да екранира мислите си. Да нападне жената и да я провокира да я убие с меча? Не – Ив беше твърде слаба, за да може физически да заплаши сериозно някакъв противник.

Може би щеше да успее да изпадне в транс и да спре ударите на сърцето си. По време на обучението си бе усвоила начина ментално да ускорява и забавя пулса си. И всеки офицер от Комуната знаеше на теория как да блокира синусовия възел системата за проводимост на електрическите импулси – на собственото си сърце, така че сърдечният мускул да преустанови работата си. На теория. В самата природа на това знание беше заложено условието, че може да се приложи успешно само един-единствен път.

И изведнъж от изтощените ѝ мисли изкристализира план, който беше толкова прост, та Ив се ядоса, че не се е сетила за него по-рано. Лазерните оръжия! Щеше да даде още един код на тези кръвници. Кодът, който щеше да предизвика саморазрушение! Мигновена смърт! Това би съкратило значително страданията ѝ. И с малко повече късмет щеше да завлече със себе си в смъртта поне половината северни мъже...

Отново я замъчи суха кашлица. По хълбоците и по раменете ѝ премина ледена тръпка. Жаждата беше изсушила устната ѝ лигавица. Треската се усилваше светкавично бързо. И въпреки това взетото решение ѝ даде нови сили. Тя потисна тракането на зъбите си.

Приблжиха се стъпки, завесата на входа се дръпна, шумът нарасна, мъжки гласове ръмжаха някъде долу при реката, тракането на машините се усили. Ив видя сива ивица на небето. Новият ден вече известяваше настъпването си.

По стойката и по стъпките на противницата си Ив забеляза, че онази е изтощена. Раменете ѝ бяха увиснали, а в начина, по който местеше

краката си, имаше нещо провлачено. Нямахме да издържи още дълго. Седна отново зад командира. И Ив пак се потопи в морето.

Изчака да мине половин час, за да не събуди подозрение у противницата си. През това време кашляше по-често, отколкото наистина се налагаше и предостави тялото си на треската. Човешка развалина, която беше в края на силите си – именно това впечатление искаше да подсили.

– Жажда – изграчи тя. Всъщност езикът ѝ беше залепнал за небцето. – Дай ми да пия.

– Добре – рече жената зад нея. – Отговаря на въпроси и тогава пие.

Ив изчака да минат няколко минути.

– Съгласна съм – прошепна тогава. – За стомна вода ще ви издам кода на друго оръжие.

Чу жената да става. Тя прекрачи Ив и клекна пред нея. Тъмните ѝ очи блестяха тържествуващо.

– Много добре. Вечерта Хайрик връща се. Тогава обяснява...

Разочарована, Ив затвори очи. Още един цял ден! Би искала краят ѝ да настъпи по-рано...

Ръцете на Мат бяха завързани на гърба. Между глезените му беше омотано по-късо от метър въже. Така той се препъваше през някаква нива по посока към града.

Преведоха го през портата на двойния вал. Мъже с ръчни колички минаваха бързо покрай тях. Натоварени с камъни коли се вкарваха в града, а празните – надолу в гората сред руините. Там къртеха камъни от старите зидове.

Мъже с черни кожени шлемове и предпазни жилетки върху голите си гърди охраняваха работата. Носеха мечове, копия и арбалети. Нямаше съмнение – тук се вършеха трескави приготовления за война.

Кулата на висока сграда стърчеше призрачно в мрака. Покривът ѝ се сливаше с нощното небе. На широкия площад пред нея минаваха натам-насам хора. Мат видя как нареждаха на грамади камъните по протежение на вътрешната, дървената палисада. По шестима мъже теглеха през площада високи колкото къща машини – катапулти. Друга група запълваше яма с тропляк, земя и камъни.

– Продължавай! – изръмжа предводителят на седемчленния отряд, който го плени в гората. Мъжът му отне лазерното оръжие и „Беретата“. Странен мъжага – почти толкова широк, колкото и висок и с някакъв лукав нюанс на възпълното си лице. Изглеждаше значително по-стар от останалите шестима. Кожен предпазен нагръдник се опъваше върху мощните му гърди, а върху квадратния му череп имаше черен кожен шлем.

Водеха Мат към висока три човешки боя палисада, която опасваше високата сграда. Петима от воините, които го бяха надхитрили, бяха облечени точно като предводителя си – грубо, тъмно ленено платно, нагръдна броня и кожен шлем. Трима бяха наметнали арбалети, останалите двама – въоръжени с мечове.

Седмият мъж се различаваше отчетливо от останалите. Възедротото му тяло беше загърнато в черна кожена мантия – тарашка кожа, прецени Мат. Ужасната му брада и коса му придаваха нещо безогледно дръзко. Носеше бойна секира. Мат прецени, че мъжът е от някой странстващ народ.

През тройна стража го помъкнаха нагоре към входа на високото здание, фасадата на сградата беше напълно покрита от пълзящи растения. Мат разчопли паметта си – знаеше точно, че в офицерската академия на НАТО беше слушал нещо за стратегическото значение на Лайпциг. Но въпреки това не се досещаше за някогашната функция на високото здание.

Отвори се огромен двоен портал. Нямаше стъклена врата, както можеше да се очаква при такава сграда, а крила от тежко дърво. На светлината на факлите Мат зърна богатите дърворезби, с които бяха украсени крилата на вратите. Но не успя да различи нищо повече от главата на един бик вакуда.

Една от асансьорните шахти в облицованото изцяло в дърво фоайе беше отворена. Предводителят на групата застана пред нея, пъкна два пръста в устата си и изсвири няколко пъти. Изсвирвания с различна дължина. Нещо като код, реши Мат.

От асансьорната шахта се дочу далечно скърцане. Минутите се нижеха. Никой от мъжете не проронваше и дума. Нещо се блъскаше в стените на шахтата, приближаваше се някакво стържене – и тогава пред слисания поглед на Мат се спусна дървена платформа. В клатушкащото се приспособление се качиха само водачът на групата и облеченият в кожи мъж. Другите петима напуснаха сградата.

Облицовката на платформата беше от изплетени подобно на кошница пръчки. Дебели въжета от нещо като лико бяха закрепени за ръждиви метални куки на четирите ъгъла на платформата и се извиваха около ъгловите рамки на обшивката. Мат се почувства тягостно, когато застана на платформата между двамата воини.

Предводителят изсвири още веднъж и платформата беше изтеглена с някаква система от макари. Мъчително бавно пропълзяваха покрай тях асансьорните врати. Бяха покрити с дебел, възчер оксиден слой. Остави-ха зад себе си около петнайсет етажа, когато платформата най-сетне спря.

Чорлавият с кожата изблъска Мат навън. Двама войници го поеа. Присъедини се и трети – огромен мъж, сигурно с цяла глава по-висок от Мат, при това невероятно широк и страшно дебел. Мат беше принуден неволно да си помисли за борците сумо. Носеше тъмнозелени, грубо изтъкани ленени дрехи и тъмнокафява нагръдна броня. Върху плешивата му глава имаше плосък шлем, а украсената с благородни камъни дръжка на дългия му меч стърчеше зад раменете му. Изглежда враждебно Мат.

– Хванахме пленник, майсторе на мечове! – обърна се към него водачът на групата. – Оръжията му. – Посочи подобното на телескоп лъчево оръжие и армейския пистолет на Мат.

– Много добре – каза сумо борецът. – Накарайте го да проговори, все едно как!

Говореха на провлачено, комбинирано от различни европейски езици наречие – но в основата му категорично беше немският. Мат, който

владееше много добре този език, разбираше почти всяка дума.

– Не съм този, за когото ме смятате – каза той на немски.

Мъжете се спогледаха объркано.

– Ще види т'ва! – излая Черната кожа и го заблъска към низ от стаи.

И тук стените и вратите бяха с дърворезби. Мат имаше чувството, че се намира в коридорите на замък.

– Корабите им вдигнаха котва – каза гигантът, към когото водачът на групата се обърна с „майсторе на мечове“. – Пресичат реката! Вероятно ще акостират на другия бряг! Очакваме нападение още призори! – Качи се с усилие на платформата. Изсвирване, после Мат чу как дървото изстена и асансьорът заскърца.

Покрай шест стражи го въведеха в просторно помещение. Навсякъде дървени обшивки, останали без стъкла отвори за прозорци, дълга маса, пълна с гърнета, чаши, паници и тежки столове наоколо, двойни полилеи, на стените мечове, копия и арбалети, окачени на железни куки. Свещи осветяваха помещението.

До един от прозорците – млад мъж с къси, руси къдрици, може би седем-осем години по-млад от Мат. Носеше стегнати с шнур гащи от черна дивечова кожа и отгоре една стигаща до бедрата му червена риза. В целия му външен вид имаше нещо аристократично. Достойното му държание, характерните черти на лицето, големият тесен нос, изпъкналото чело, умните, потънали дълбоко в очните ябълки очи – всичко това веднага подсказа на Мат, че пред него стои важен човек.

– Пленник, две оръжия! – изръмжа ниският водач на групата. Русият фиксира Мат. Той издържа на погледа му. – Шпионин! – Водачът изстреля думата, сякаш беше като развалено парче месо на езика му. – Говори езика ни!

– Много добре, Валдер. Благодаря много, Пиероо. – Русият започна да обикаля бавно около Мат. Нито за миг не откъсваше очи от него. – Кого нападнаха вчера онези ненаситни кучета?

– Не изяснихме! – изръмжа Валдер.

– Какво видяхте?

– Петдесет и три палатки! Шест кораба! Оръдия на палубите! Най-малко четиристотин мъже! – излая ниският.

– Мнозина от тях са пияни – каза Мат. – Промъкнах се в лагера. Ядяха месо и пиеха силно пиво.

Русият спря пред него. Тесните му, сиви очи сякаш пронизваха челото на Мат. Мъжът в черната кожена мантия се промъкна покрай Мат.

– Аш чул, че пред битка северни мъже пие подобен сок като ваша

бира.

Русият кимна, без да откъсва очи от Мат.

– Носиш облеклото на северните мъже, с прическа като тяхната си и си въоръжен с непознати оръжия. Ти си един от тях!

– Не.

– Тъй ли? – Очите на русия се присвиха още повече. С недоверие дебнеха Мат. – Тогава кой си?

– Свалете ми шлема – предложи Мат.

Русият даде знак с глава на ниския на име Валдер. Той застана пред Мат, развърза ремъците под брадичката му и смъкна кожената шапка от главата му. Гледаше слисано шапката – русата плитка се люлееше от отвора на задната страна на шлема.

– Под тези неща нося собствените си дрехи, ако искате, проверете – каза Мат. – Обезвредих одного от тях и облякох дрехите му, за да мога да се промъкна в лагера, без да ме забележат.

Вратата се отвори. В помещението влезе мършав мъж с черна наметка. Дяволитото му лице беше с нос като патладжан. Червеникавите му очи направиха впечатление на Мат. Мазната си, сива коса носеше завързана на тила на кок. Под наметката беше облякъл охреножълт костюм. Според Мат човекът беше около петдесет-шейсетгодишен. Изглеждаше симпатичен и интелигентен.

– Идваш тъкмо навреме, Мауриц – каза русият. – Пленникът твърди, че не е един от северните мъже. – Посочи шлема с плитката в ръцете на Валдер и оръжията, които бяха на масата. – И говори доста добре езика ни.

Човекът на име Мауриц разгледа всичко внимателно. Със скръстени ръце застана пред русия. Умните му, червени очи се плъзнаха от петите на Мат до русата му коса.

– Кой си ти?

Какво трябваше да му каже Мат? Че е бил в стратосферен реактивен самолет, за да наблюдава обстрел с междуконтинентални ракети на комета на име „Кристъфър-Фloyd“? Че тази акция се е състояла дори преди по-малко от половин година, но въпреки това междувременно са изменили няколко столетия?

„Това няма да го разберат никога.“ – помисли си Мат. И избра по-просто решение.

– Идвам от далечна страна – каза той. – Много далеч оттук, така че сигурно никога не сте чували за нея. Във вашата част на света ми дадоха името Маддракс. Войните, които наричате „северни мъже“, убиха мъже

и жени, които... – Той се поколеба. – ... които живеят в същата област на света като мен. И взеха в плен една жена. За да я освободя, се промъкнах в лагера. Но пред нейната палатка стояха твърде много стражи. Повече от това оръжие не успях да взема. – Посочи лъчевото оръжие.

Русият очевидно все още не желаше да се раздели с недоверието си, но мъжът на име Мауриц, изглежда, повярва на Мат. Пристъпи до него.

– Как дойде тук?

Мат отново помисли. Избра полуистината.

– С машина, която се нарича „огнена птица“ – рече той. Разказа им за принудителното приземяване в Алпите, за неколкмесечното пътуване насам и че търси другарите си. Също и затова, че спътницата му Ару-ула го чака навън в руините.

Непрекъснато го отрупваха с въпроси. Какво било довело него и другарите му в тази част на света, защо разбирал езика им и така нататък. След това започнаха да го разпитват за положението в лагера на северните мъже. От този момент нататък знаеше, че недоверието на русия се е стопило.

Пред отворите на прозорците се зазоряваше, когато го развързаха. Мат разтри китките си. Валдер му подаде ножа. А после и лъчевото оръжие.

– Обясни ни тръбата – поиска русият. В хода на разговора Мат узна, че се казва Лодар и че е най-главният в града, който хората наричаха Лаабзиш.

Мат за пръв път разглеждаше оръжието на светло. Не беше особено голямо. Повдигна го с ръка, за да види колко е тежко. Сивият материал, от който беше направено, не тежеше много. Според Мат – два килограма и половина. В основната си част се състоеше от голяма колкото юмрук сфера, от която стърчеше дълга трийсет сантиметра тръба, състояща се от три, пъхнати една в друга десетсантиметрови цеви. Всяка от тях беше с различен диаметър. Предната част беше дебела най-много десет милиметра. Стърчеше от средната, чийто диаметър стигаше едва петнайсет милиметра и от своя страна беше пъхната в задната, която пък беше с диаметър около двайсет милиметра. Тази най-яка част от тръбата се сливаше фуниеобразно с формата на сферата.

Мат се питаше дали тръбите могат да се прибират една в друга. Опита, но не помръднаха.

– И аз самият не познавам това оръжие – каза. От долния полюс на сферата стърчеше кръгла скоба. Минаваше първо на разстояние педя

под ъгъл деветдесет градуса надолу, после изтъняваше и се извиваше от сферата в посока към края на предната тръба. Там и на вертикалната част, непосредствено под сферата Мат откри жлеbove на ръкохватка и клавиатура, по-малка от човешки пръст.

Застана до прозореца, с лявата ръка улови ръкохватката под тръбата, а с дясната – вертикалната част. Постави показалеца на клавиша, притисна сферата към гърдите си и се прицели в нощта. Тогава сви показалеца. Клавишът потъна без особена съпротива в предпазната скоба. Но нищо не се задейства. Направи му впечатление една правоъгълна, светла ивица напъряко през горната част на сферата. Страните ѝ бяха с дължина около пет сантиметра. Под нея откри квадрат от тънки като косъм линии. Натисна го с палец. Той потъна надолу, пхна се под повърхността на сферата и се откри клавиатура.

– Код – каза замислено Мат. Погледна в напрегнатите лица на четиримата мъже. – Смятам, че определен брой цифри трябва да се натиснат в определена последователност, за да се активира оръжието. Ще са ни необходими седмици, по-скоро месеци, за да ги открием.

Сянка на разочарование пробяга по острите черти на лицето на русия. Мауриц кимна с разбиране, а по лицата на другите двама се изписа недоумение.

Лодар взе пистолета на Мат. Скептицизмът не беше изчезнал напълно от лицето му.

– А това тук? Как функционира? – заинтересува се той. Искам да го пробвам.

Мат се опита да го разубеди. Мислеше за ограничения си запас от муниции. Било опасно, обясни той, човек трябвало дълго да се упражнява и самият той използвал оръжието само в краен случай. Лодар не се остави да го заблудят. Настоя да пробва пистолета.

„Ах ти, проклетата дървена главо!“ – помисли си Мат.

– Идете до вратата – изръмжа към тримата други мъже. Даде знак на Лодар да отиде до прозореца и застана зад него. Това се нарича предпазител. Свали го. – Лодар го направи. – Какво искаш да улучиш? – попита Мат. С удоволствие би изритал младия момък в задника. Но ако след едно малко упражнение по стрелба доверието му щеше да се затвърди, може би все пак си заслужава...

– В делвата. – Голяма глинена делва стоеше на масата. Мат му каза да протегне ръце, да вземе разкрячен стоеж, да вдигне оръжието и да го насочи към делвата в една линия с мушката и прореза. Тогава обгърна отзад китките на Лодар.

– Поеми си въздух и при издишване натисни спусъка.

Изстрелът предизвика адски шум в ниското помещение.

Делвата се пръсна на парчета. Лодар сияеше. И покани Мат на чаша „биир“. Първата бира след половин година. Беше твърде топла и въз-
сладка – и въпреки това имаше божествен вкус. На Мат му се стори, че е
в рая.

Но само за няколко минути. Тогава вратата се отвори рязко. Масив-
ната фигура на бореца сумо се появи в рамката. Пот се стичаше по чело-
то му. Сякаш току-що беше направил финален спринт. Зачервеното му
като божур лице изглеждаше съсипано.

– Акостираха на източния бряг и свалят оръдия от корабите! Ще
нападнат най-късно след час...!

Аруула не затвори очи през цялата нощ. Едва когато на източния хоризонт се показа сивата ивица на зората, потъна в лека дрямка.

Събуди я някаква детонация. Тя се стресна, скочи и се затича от прозорец до прозорец в кръглата кула. През източния прозорец видя облак дим над палисадата на града. Вече се беше зазорило и контурите на покривите и кулите се излюпваха от утринния сумрак. На широката ивица ниви пред палисадата различи хора в кафяви панталони и якета. И колела с тъмни тръби между тях – оръдия.

Отново се изгърмя. Едно гюлле експлодира върху билото на вътрешната палисада. Дървени трупи се разхвърчаха във въздуха. И отново друго изблъва разрушителния си заряд върху защитния вал.

Аруула се беше сгушила като парализирана до прозореца. Вече за втори път виждаше такива оръжия. Сега чуваше и отдалече грохота на оръдията. Значи градът е нападнат от няколко страни.

Ставаше все по-светло и по-светло. Скоро можеше да различи главите на мъжете между върховете на палисадата. И още повече – на нападателите със землистото облекло. Бяха изкарали на позиция пред портата на палисадата поне петнайсетина оръдия. Блъваха смъртоносните си гюллета над и срещу защитния вал. Аруула изброи по трима мъже при всяко от оръжията.

Изведнъж откъм града изсвистяха един след друг три тежки каменни блока. Във висока дъга прелетяха над палисадата и глухо се стовариха далеч пред оръдията, без да им причинят никаква повреда. Оръдията безнадеждно превъзхождаха катапултите.

В зрителното поле на Аруула се появиха воители с обнажени мечове, може би четирийсет или повече мъже. Някои носеха със себе си части от сглобени стълби и въжета. Очевидно тези неща досега са били скрити в гората. Широкият им атакуващ фронт се понесе покрай оръдията и през нивите се насочи към външния вал.

На каменния вал се появиха стрелци с арбалети. Стрели засвистяха към нападателите. Неколцина от тях рухнаха на земята. Другите се закатериха по свободно натрупаните камъни. Чуха се силни крясъци. Яростни бойни викове и болезнени стонове. Поне десетина от нападателите останаха да лежат върху камъните. Но около трийсет стигнаха до билото. С обнажени мечове се приготвиха за бой, гърди срещу гърди.

Аруула чу как остриетата звънтяха, чу виковете на хората и трясъка на оръдията. Откъм града отново полетяха камъни. Този път паднаха недалеч от оръдията. Следващата градушка улучи две от тях.

Новата вълна на атаката се понесе през нивите към външната

палисада. Отново около четирийсет воини. Десет-петнайсет рухнаха под градушката стрели. Другите стигнаха до вала, притекоха се на помощ на своя авангард и се нахвърлиха върху защитниците, чийто брой рязко намаля. Остатъкът се прегрупира в малък отряд, може би от двайсетина мъже, и се оттегли към двойната порта на града.

Аруула видя половината от тях да падат покосени от дъжда копия и стрели на кафявите. Другата половина стигна до вратата. Отвори се една цепнатина и те се вмъкнаха вътре. Отряд преследвачи им беше по петите до последния момент. Но трябваше да се оттеглят поради градушката стрели от палисадата. Не успяха да попречат вратата да се затвори отново.

На каменния вал Аруула видя воини, които с мечове и секири доубиваха лежащите върху камъните ранени. Като пред очите ѝ бяха ужасяващите сцени, които наблюдава отдалеч вчера в крайнините на гората. Как безмилостно бяха изклани хората в сребристосивите защитни костюми. Изглежда, тези войнствени мъже никога не вземаха пленници...

Междувременно до вътрешната палисада бяха изправени първите стълби и първите абордажни куки полетяха към билото на стената. Аруула видя двайсет-двайсет и пет бойци да се катерят нагоре по палисадата с помощта на стълби и въжета. Стрелците на нападателите се изнесоха напред, артилеристите усилиха огъня.

Аруула се отдръпна от прозореца, свлече се по гръб по обраслата с мъх стена и затвори очи. Изведнъж се почувства безкрайно малка и безпомощна. И безкрайно самотна. Маддракс се намираше в града. А сега този кръвожаден народ нападна с оръжия, на които жителите не можеха да противопоставят нищо.

Аруула предчувстваше, че градът ще падне. И можеше единствено да наблюдава отстрани, беше осъдена на бездействие. Не можеше да направи нищо. Нищо.

Над широката ивица поляни се стелеше барутен дим. Северните мъже изнесоха на позиция пред западната палисада най-малко четирийсет оръдия. В неколкominутен ритъм оръдията обстрелваха града и дървената палисада. Редицата на стрелците с лък се приближи. Придвижиха се големи, изправени върху колела дървени щитове. Широки по три и високи по два метра. Зад тях – по пет-шест нападатели. Мат изброи петнайсет такива щита.

Все още носеше вонящата униформа на северните мъже. Бяха тикнали в ръцете му бойна секира. Където и в градите да се закачеше

проклетата кука и се опънеше въже, той замахваше. Пък и какво ли друго му оставаше да прави? Внезапното нападение на северните мъже го бе направило боен другар на защитниците. Сега работата му беше да сеचे въжетата, по които нападателите се опитваха да се покатерят на палисадата. И да събаря стълбите, които с десетки се изправяха срещу вала.

Когато от време на време погледнеше зад себе си, виждаше да гортят къщи. И катапултите зад палисадата – да мятат каменни късове към фронта на нападателите. Старинните конструкции улучиха седем-осем оръдия. На три пъти видя как някой отломък се забиваше всред група налитаци северни мъже. Катапултите може би са обезвредили поне няколко десетки нападатели. Но бяха негодни да защитят един град срещу войска, въоръжена с оръдия.

Едрият шишко командваше тази част от палисадата. Междувременно Мат научи и името му: Хеенрих. Крещеше заповеди, клатушкаше своите почти сто и петдесет килограма по тясното мостче зад заострените върхове на дървените стволоче и окуражаваше бойците си. Защищаваша града със себеотрицанието на отчаяните. Но Мат бързо разбра, че северните мъже ги превъзхождат.

Прецени, че в района са се събрали повече от двеста нападатели. А все по-нови вълни от тях се носеха срещу палисадата. Външния каменен вал го овладяха още при първата атака.

На две места гюлетата бяха взривили големи отверстия във вала. Там дървените стволоче бяха разпръснати надлъж и нашир. Мат видя ниския и широк мъжага на име Валдер с около двайсет мъже да отбранява мястото на единия от пробивите. Половината от тях бяха облечени в кожи – членове на ордата, която беше намерила убежище в града. До Валдер въртеше огромната си секира вождът на ордата.

При втория пробив в палисадата, непосредствено до Мат трийсетина защитници се изправиха срещу атакуващите пълчища на северните мъже. Безстрашни пред лицето на смъртта, се нахвърлиха върху тях и започнаха да ги секат. Наоколо дървото гореше. Високо младо момче с дълги, черни като катран коси беше в най-предната редица и с дълъг меч сипеше удари около себе си. Крещеше от ярост и се опитваше да вдъхне смелост на хората си. Но Мат видя как непрекъснато ги изтласкват назад.

– При южната порта гори! – изръмжа Хеенрих. – Пробив в палисадата! Северни мъже в града! – Мат знаеше, че самият крал и Говорещият с боговете организират отбраната на града. Със сто човека. Сто и

петдесет бойци се биеха тук на западната палисада.

На дължина може би около сто метра десет северни мъже се изкачиха на палисадата. Увляхоха защитниците в единоборство, което даде време на другите двайсет-трийсет нападатели да овладеят с щурм било-то на палисадата. Мечовете им се кръстосаха, заизскачаха искри. От всички страни се носеше гръмовният звън от сблъсъка на метал в метал.

Мат стовари секирата във врата на северняка, който тъкмо се прехвърли през палисадта. Мъжът полетя обратно в бездната.

Мат преряза въжето. Пред него се изпречи безнос боец. Мат се отдръпна настрана, мечът на напаателя се забодя в дървото, Мат заби секирата в гърдите му. Мъжът загуби равновесие и се стовари надолу.

Хеенрих се биеше с двама северни мъже на петнайсет крачки от Матю. Откъм гърба му през дървения вал се промъкна трети нападател. Веднага насочи меч си към гиганта. На Мат не му остана друг избор. За пръв път в боя извади пистолета си и застреля кафявия воин. Тръсъкът на изстрела обърка за секунди нападателите. Майсторът на мечове успя да обезвреди двамата си противници.

– Благодаря, чужденце! – изръмжа той. Зад Мат, в горящия пробив на палисадата се надигна голям кръсък. Мат се стресна. Почти половината защитници лежаха безжизнени долу. Макар че северняците се бяха оттеглили. От дрехите на някои от убитите излизаха пламъци. Младият боец с черните плитки се огледа. В лицето му се четеше ужас.

Ослепителен лъч внезапно прониза тялото му. Той вдигна високо ръце и падна възник върху телата на бойните си другари. Десетте оцелели воители побягнаха панически. Ужасният лъч изсъска отново и простря едного от тях.

Северните мъже бяха успели да активират един от лазерните пистолети! Между две греди Мат заоглежда надолу към фронта на нападателите. Един от воините държеше лазерния пистолет и се целеше в проби-ва на палисадата. До него стоеше едрият Червенокоско. Как ли го наре-че чернокосата жена? Хайрик. Точно така.

Мат вдигна оръжието, прицели се и натисна спусъка. Напаателят с лазерния пистолет отхвъркна назад. „Остават само още пет патрона!“

Червенокосият се наведе към оръжието и се метна с него зад едно от подвижните дървени укрития, преди Мат да успее да вземе мерки. Оттам изстреля към него един лъч.

От дървото до Матю Дракс лумнаха пламъци. Той се хвърли по ко-рем върху дървеното мостче и продължи да пълзи нататък. Между две греди се прицели в защитната дъсчена стена и отново отпусна

оръжието. Беше невъзможно да улучи от такова разстояние без ясно видима цел.

От другата страна на подвижния щит лазерният лъч изсъска към палисадата. Тя светкавично избухна в пламъци.

– Няма смисъл! – изръмжа Мат. Силно зачервеното лице на Хеенрих блестеше от пот. Погледна Мат с широко отворени очи. Сред мъжете му настъпи обърканост. Лъчевото оръжие оставяше трайно впечатления у тях. – Оръжието е твърде мощно! Ще ни прегазят! – изкрещя Мат. – По-добре е да се оттеглим!

Отбеляза как майсторът на мечове изпрати вестonosец до южната порта, за да информира краля. Мат видя под себе си как северните мъже нахълтваха през пробива на палисадата.

Битката беше загубена. Мат слезе от палисадата и се оттегли в града.

Пред него се простираше голям площад. Хората панически влизаха през портата на някаква издължена сграда.

– Ще удържим Старото кметство! – чуваше гласа на майстора на палисадите. Следван от Пиероо и четирийсетина войници, Валдер тичаше през площада към сградата.

Масивната фигура на Хеенрих се показва до тях.

– Насам! – изрева той. Заедно с четирима от ордата и седем бойци от града Мат го последва през пазарния площад. Недалеч зад тях се понесе бойният рев на северните мъже.

Покрай тясната страна на дългата сграда майсторът на мечове ги преведе до широка улица. Мат се удивляваше как този мъж толкова бързо движеше пълното си тяло.

Стигнаха до един пасаж и влетяха вътре. Веднага в началото му надолу водеше стълбище към някаква врата. Над изхода беше опъната дебела верига. Хеенрих я отмести настрана и се заклатушка надолу по изтритите стъпала. Мат и другите се заблъскаха след него. През вратата влязоха в малко помещение.

Запалиха факли. Мат видя две дървени колела, големи колкото гуми на камион. Отстрани върху тях бяха закрепени по четири вретеновидни, дълги колкото човешка ръка дървени дръжки. Колелата бяха свързани с черен метален валяк, от който стърчаха малки пъпки. От него към тавана се издигаше верига и там изчезваше в някаква дупка.

Четирима от воините на Хеенрих уловиха дръжките на колелата, по двама от всяка страна. Натиснаха ги надолу, валякът се задвижи. Със скърцане веригата се изтегляше от тавана и с дрънчене се навиваше

около валяка. Същевременно Мат дочу някакъв стържещ шум отвън. Огромна каменна плоча се плъзна над правоъгълния отвор на входа към стълбищната площадка.

Всички се заловиха за работа. И накрая каменната плоча се намести с грохот в рамката си. Достъпът до стълбището беше прекъснат.

Мъжете пъхтяха и кашляха. Изтощени се свлякоха на пода, докато страхът и напрежението постепенно изчезнаха от лицата им.

Мат взе една факла от стената. Подтикван от любопитство, напусна фойайето и влезе в широка, сводеста изба. Дебелият Хеенрих го последва.

– Нашата Изба на Ауербах – изграчи той.

Мат мина под арката и освети избата. Видя наковални, ковашки чукове, стелажи с прътове чугун, корита с мечове и остриета за секири. В две ковашки огнища все още тлееше огън. Дърва бяха натрупани до тавана. Обърна се към майстора на мечове.

– А какво ще правим сега? – попита той.

Дебелият повдигна безпомощно рамене.

– Вудан знае...

Южната палисада беше разрушена по протежение на двайсет крачки. Двойно по-дълъг сектор беше в пламъци. Барьерата не успя да издържи и четири часа на оръдейния обстрел на северните мъже. Мауриц видя едрата фигура на Лодар при мястото на пробива. Сипеше на всички страни удари с меча си. Разпалвани от несломимия кураж на краля си, около трийсетина воини отляво и отдясно на него се сражаваха с налитащите северни мъже.

Вече бяха проникнали в града, но Лодар и бойците му успяха да ги отблъснат.

Самият Мауриц стоеше на палисадата. С копие пронизваше нападателите, които се опитваха да се покатерят на вала. Говорещият с боговете отдавна знаеше, че основната вълна на атаката на северните мъже се стоварва върху западната палисада при Старото кметство. Тук пред южната порта преброи сто и трийсет до сто и петдесет северни мъже. Значи на западната страна на града трябва да са двеста и петдесет или повече.

Някой отдолу извика името му. Мауриц се обърна. Млад боец махаше с две ръце. Пратеник на Хеенрих. Мауриц слезе от укреплението.

– Пробиха палисадата – задъхваше се пратеникът. Мъчеше се да си поеме дъх. – Имат оръжие, което мята мълнии...

Мауриц присви очи. Очакваше лоши новини. Но тази беше толкова лоша, че за момент дъхът му секна.

– Валдер и Пиероо се оттеглиха с четирийсет и пет бойци в Старото кметство! – продължи пратеникът. – Около четирийсет граждани са при тях! Хеенрих е избягал с малък отряд в Избата на Ауербих!

– Колко са падналите? – Гласът на Мауриц прозвуча почти недоловимо. Отдавна вече беше направил сметката наум.

– Седемдесет или осемдесет – каза със задъхване мъжът. Не знам... някои избягаха... северните мъже доубиват всички ранени...

Мауриц си проби път отзад към сражаващите се, които около краля отбраняваха мястото на пробива.

– Западната палисада падна!

– В Зъба! – изкрещя Лодар. Мауриц изтегли от палисадата стрелци с арбалети и им заповяда да заемат позицията отляво и отдясно на мястото на пробива. Лодар и хората му се обърнаха и претичаха направо през площада към кулата. Северните мъже отначало се спряха слисани. Тогава се спуснаха след тях. Градушката от стрелите на арбалетистите повали цели редици от нападателите.

Въпреки това десетина северни мъже преследваха войската на Лодар чак до фойето на Зъба. Пред портала зад тях изтрещя тежката каменна плоча на аварийната порта. За натрапниците не остана никакъв шанс. Лодар и бойците му се нахвърлиха върху тях и избиха всички.

Докато мъже, жени и деца се катереха покрай Мауриц нагоре по стълбите, той ги броеше. Точно сто двайсет и осем души успяха да се спасят в кралския замък. Около шейсет и пет от тях носеха оръжия. Значи при южната порта бяха загубили повече от трийсет човека.

Мауриц остави десет бойци на стража в приземния етаж. Тогава последва другите на седмия етаж. Там стрелците с арбалети се навеждаха от прозорците и стреляха срещу атакуващите северни мъже. От прозорците над входния портал мъже и жени мяхаха камъни върху нападателите. Накрая никой от онези вече не посмя да доближи входа. Каменната плоча на аварийната порта щеше да издържи дълго на ударите на таран. Но не и вечно. Беше по-добре завоевателите да бъдат прогонени от непосредствената им близост до портала.

Прозорците на първите шест етажа бяха зазидани. А стълбите на нападателите не стигаха по-високо. Също и абордажните куки с въжетата трудно можеха да се мятат на тази височина. И ако все пак някоя успееше да се забие в рамката на прозореца, веднага защитниците щяха да я открият и да прережат въжетото.

След около един час северните мъже се оттеглиха назад до разрушената палисада, където стрелите на арбалетистите не ги достигаха.

– Какво предлагаш, Лодар? – обърна се към краля Говорещият с боговете.

– Трябва да се приготвим за дълга обсада. Нека хората се разположат в помещенията на този етаж – каза Лодар. – Погрижи се от избата да се качат провизии. Аз ще организирам смените на стражите.

Мауриц не вярваше, че ще има дълга обсада. Но не го изрече.

До късния следобед бяха оставени на спокойствие, но тогава северните мъже изтеглиха оръдията си на площада пред Зъба. Мауриц преброи двайсет. Поставиха на позиция пред високото здание също и катапулта. По време на бъркотията при отстъплението войските на Лодар не успяха да я подпалят.

Мъже и жени се трупаха на южните прозорци. Мауриц виждаше само бледи лица и ококорени очи със замръзнал поглед. Никой не проронваше и дума.

Първите гюлета изтрещяха във фасадата. Сградата се разтърсваше. Части от фасадата се стовариха долу на площада. Северните мъже ликуваха при всяко попадение. Естествено, нито едно гюлле не пропусна Зъба.

Оръдейците на северните мъже прочесваха сградата постепенно по протежение на фасадата до седмия етаж. Зданието се разтърсваше при всяко попадение. Дупките от разривите се приближаваха все повече до отворите на прозорците, зад които обкръжените, обзети от страх, гледаха надолу.

– Нагоре към кралския етаж! – заповяда Лодар. Хората трескаво грабнаха нещата си и се втурнаха към стълбището. Когато първото гюлле изсвистя през един от отворите и експлодира в помещенията, на седмия етаж вече нямаше никого.

След половин час от един южен прозорец на двайсетия етаж Мауриц погледна към площада пред сградата. Видя, че от прозорците на долните етажи излиза пушек. Северните мъже бяха докарали таран и се готвеха да го поставят срещу аварийната врата на входния портал. Лодар нареди от долните етажи да се хвърлят камъни срещу нападателите. И изпрати обратно двайсет мъже да гасят огъня.

Изкусна водопроводна система, която беше конструирал дядото на Мауриц, вече две поколения осигуряваше събирането на дъждовната вода в насмолени каци на покрива на Зъба, която се стичаше в съдове на отделните етажи. С кожени ведра я черпеха от съдовете и гасяха пожара.

Привечер обстрелът беше прекратен. Любопитни и същевременно

облечени, обсадените се трупаха на прозорците и гледаха надолу. На площада пред сградата до палисадата се събираха северните мъже. Влачеха жени и деца към средата на площада.

– Хванали са пленници – каза тихо Лодар. Лицето му изглеждаше сурово и преbledняло. Сякаш беше издялано от мрамор. – Но как? Всички жители са тук или в Старото кметство!

Женски глас крещеше пронизително. Мауриц позна жената между пленниците. Тялото ѝ се извиваше под хватката на двама северни мъже. Държаха я здраво, докато трети се приближи с вдигната секира.

– Махнете се от прозорците! – извика Лодар. Войните върнаха ужасените мъже, жени и деца обратно в помещението, преди долу острието да се стовари върху главата на жената.

Мауриц наблюдаваше втрещено клането. Северните мъже изобщо нямаха намерение да изнудват обсадените, както първоначално си помисли. Тези зверове избиваха всички пленници! Мауриц се обърна. Изгони хората от южните помещения оттатък в северната страна на Зъба. Лодар стоеше до един прозорец с вперен навън поглед. Мауриц видя как дъвкателните му мускули се задействаха. Пристъпи до него и погледна надолу към вечерния град. От някои покриви се издигаха пламъци. Най-големият огън обаче гореше на пазарния площад.

„Тръбата, която бълва светкавици! – Мисълта прониза като нож мозъка на Мауриц. – Използвали са тръбата срещу Старото кметство...“

Зад горящото Старо кметство Мауриц видя група мъже да пробягват през Заксенплац. Не бяха в землистите дрехи на нападателите. Вероятно хора от отряда на палисадния майстор бяха успели да избягат. Ти чаха към северната палисада.

– Ненаситните кучета от Севера са завладели Старото кметство – прошепна кралят. – Валдер не е успял да го удържи...

– Имат тръба, която мята светкавици. – Гласът на Мауриц прозвуча хрипкаво.

Лодар се стресна. Мауриц се грижеше за него и го възпитаваше още от рождението му. Значи от двайсет и три години. Но за пръв път видя панически ужас в така упорития иначе поглед на краля.

– Какво ще кажеш...? – прошепна Лодар.

През целия ден грохотът на оръдията се смесваше с трескавите й бълнувания. Бълнувания, в които Ив скачаше като делфин над океанските вълни. В ушите й бучеше разгорещената кръв – шумът на морето. Лицето й гореше – жарките лъчи на слънцето. На слънцето, което познаваше единствено от прастарите видеозаписи, преди да напусне Комуната.

Ив беше сама в палатката. Тъмнокосата жена я остави още преди един час. Онова, което се разиграваше в града отвъд реката, изглежда, я примами в здрача. Поне донесе на Ив стомна вода. И отново й облеche защитния костюм. Състрадание ли беше това? Или студена пресметливост: Ако Ив умреше, от мислите й вече не можеше да се изтръгнат никакви тайни.

Грохотът на оръдията замлъкна. Малко след това завесата на входа на палатката се дръпна. Навън беше толкова тъмно, че куполите на палатките се размиваха в някаква черна стена. Небето над тях грееше неестествено ярко. Някъде на хоризонта нещо гореше.

Противницата на Ив влезе в палатката с факла в ръка. Спря се над нея. Победоносно се усмихна над смъртно болната. Изглежда, се беше случило нещо, което повдигаше настроението й.

– Хайрик ще дойде едва утре – каза жената. – Има още работа в града. – Прекрачи Ив и седна зад нея на пода.

„... има още работа в града... – Трясъкът на оръдията говореше красноречиво. Картината на бруталното клане между бойните машини преди два дни изведнъж болезнено се изправи пред очите на Ив Карлайл. Гняв и срам притискаха болните й гърди. Ив беше убедена, че Хайрик използва лазерния пистолет, за да изпълни онова, което има да върши в града...“

Разтърси я пристъп на кашлица. Бореше се за глътка въздух. Чувстваше вътрешността на гърдите си, сякаш беше натъпкана с влажни, горещи парцали. Ив никога не се научи да мами самата себе си: От час на час все повече отслабваше. Скоро защитната й ментална обвивка щеше да се разтвори в трескави сънища. А близката смърт щеше да изгради великолепни цветни сънища от всичко, за което копнееше: от картините на бункера, от сводовете под земята, от портата в скалата и от пътя до Острова...

Отново призова картините от океана. Бушуващите вълни и танцуващите делфини. Прогони от слуха си ехтежа на оръдията и се предаде на грохота на морето.

Командир Ив Карлайл все още се съпротивляваше...

Оставиха зад гърба си една ужасна нощ. Мат не затвори очи. Никой от мъжете не можа да заспи.

А в утринните часове тропаха ботуши по „Пасажа“. Гласове си подвикваха пароли и заповеди на твърдия език на северните мъже. Чуваше се груб смях и разни гласове: стенанията на умиращите, уплашените писъци на изтезаваните и жалните викове за помощ на насилваните жени.

Мълчаливо седяха в мрака на сводестата изба и съпреживяваха страданието на останалите. Мат дочуваше около себе си тих плач. Беше отвратително да слушаш какво става горе в изтерзания град и да бъдеш напълно безпомощен.

– Завзеха Старото кметство – каза по едно време Хеенрих, майсторът на мечове. – Откъде иначе щяха да пленят толкова много хора?

– С лазерното оръжие ще щурмуват и вашата висока сграда – каза тихо Мат.

Хеенрих запали маслен светилник. Погледна Мат сериозно и тъжно.

– Тогава не искам повече да живея. Ще напуснем избата и ще се бием, докато умрем – говореше с хриплив, провлачен глас. – Кой от вас ще дойде с мен?

– Ние ще дойдем с теб – каза един от младите воители от неговия отряд. Другите шестима кимнаха в знак на съгласие. Четиримата души от ордата се спогледаха несигурно.

– Почакайте. – Мат вдигна дясната си ръка. – Щом като вече сте прежалили живота си, тогава нека използваме един последен шанс. – Дванайсет чифта очи се насочиха към него.

– Имаш някакъв план ли, чужденец? – попита Хеенрих. Говори.

– Все още нося облеклото на северните мъже – обясни Мат. – Ако през настъпващата нощ стигна навън, може би ще успея да заблудя някои от тях и да ги примамя в капан. Тогава ще имаме още дрехи и когато сме повече, можем да се опитаме да завладеем лъчевото оръжие.

Хеенрих бавно кимна. Двойната му брадичка се разлюля нагоре-надолу. Изправи се с охкане. С масления светилник изчезна в избата. Мат чу шумолене на хартия. С карта в ръка майсторът на мечове седна отново при групата. Мъжете се сместиха по-близо до него.

– Преди четирийсет години бащите ни започнали да копаят система от подземни тунели през града – обясни дебеляят. Досега са готови само два. Първият е много дълъг. Води от Бастиона на Мауриц, под

палисадата – до пристанището. Лодар и Мауриц ще изведат по този път жителите на града, които заедно с тях са избягали в Зъба, ако забележат, че кралският дом не може да се удържи.

– А вторият тунел? – поинтересува се Мат.

– Води от тази изба на изток до храма на Вудан. – Месестият пръст на Хеенрих следваше една линия напъряко през града до сградата наблизо до източната палисада. – Свещениците наричат храма Нигголайгирхе². На около стотина крачки пред него тунелът се разклонява. В южна посока един ден ще стига до Зъба. Още не е готов. Разклонението на север води до храма на Вудан. Тунелът свършва при големия каменен олтар.

Отново дванайсет чифта очи се насочиха към Мат. Този път в очакване.

– Да хапнем и да пийнем – рече той. – След това ще вземем оръжия и храна и потегляме.

Стените трепереха, сградата се олюляваше. Върху дългата маса в залата на Лодар подскачаха и падаха делви и чаши. На някои места дървената обшивка се откътрваше от стените. От изгрев слънце до ранния следобед северните мъже обстрелваха Зъба с гюлета и каменни късове.

Мауриц и Лодар стояха до отвора за прозорец, плътно прилепени до стената. От прозорците под тях бълваше дим. Обсегът на вражеските оръдия стигаше до осемнайсетия етаж. Долу на площада около Зъба се трупаха насипи от паднали и разрушени части от фасадата.

Почти всички възрастни мъже бяха из сградата, за да гасят пожарите. Останалите при краля и при Говорещия с боговете деца и жени мятаха камъни срещу северните мъже винаги, когато онези се засилеха с тарана си срещу аварийната порта.

Тогава изведнъж обстрелът се прекрати.

– Дали са се свършили проклетите им гюлета? – просъска Лодар.

– Не. – Мауриц посочи разрушената част на палисадата. Там се появиха силуетите на същества с ръст, по-голям от човешкия. С дълги муцуни и сивочерна козина. – Това са тараци! Привлякла ги е миризмата на труповете.

Голяма глутница гигантски плъхове се покатери по развалините на палисадата и с големи скокове се насочи към обсадния пръстен на северните мъже. Мауриц и Лодар изброиха трийсет и шест тарака.

Долу на площада се чуха силни викове. Стрелците с лъкове се приготвиха за бой. Оръдията заеха нова позиция. Всред ликуването на

обсадените, които полека-лека се трупаха по отворите на прозорците, зверовете нападаха редиците на северните мъже. Те вече не можеха да използват оръдията си. Започна ожесточена борба.

– Елуута! – извика едно дете. Мауриц погледна над безкрайната джунгла, която се простираше на юг. Двойка елуута летеше насам, плътно до върховете на дърветата. Жителите на Лаабзиш зареваха от възторг. Черпеха надежда и кураж.

Мауриц беше далеч от тази мисъл. Естествено и той изпита злорадство, когато видя как тараците разкъсват един след друг северните мъже. И естествено пожелаваше на този жесток народ да попадне в човките и ноктите на елуутата. Но в неговите очи това беше само едно интермецо, глътка въздух преди гибелта.

Гигантските люспести кукумявки се спуснаха върху северните мъже. Твърдите им крила, изглежда, бяха нечувствителни към стрелите им. Дори самият им вид предизвикваше паника всред страшните воини. Редиците им се разпаднаха. Побягнаха презглава към града и изчезнаха от зрителното поле на Мауриц. Двете елуута грабваха своята човешка жертва, прелитаха над палисадата и от голяма височина я пускаха да падне върху ивицата от ниви. Прелитаха в голям кръг и се връщаха, за да се забият между мъртвите и ранените.

Междувременно тараците влачеха със себе си от града поне десетина северни мъже.

И тогава се случи онова, което Мауриц предвиждаше. Северните мъже напредваха в плътен строй. Полетяха стрели и копия. Откъм редиците се откъсна тънък, ослепителен лъч и прониза едното елуу. Гигантската птица удряше с крила и крещеше. Улучи я и втори лъч. Животното успя да прелети над палисадата. Сгромоляса се в ивицата ниви зад нея. От люспестите му крила лумнаха пламъци.

И второто елуу беше улучено. Повлече след себе си ивица дим, когато с крясъци избяга на юг. Мауриц видя как на разстояние десетина хвърляе копие се стовари върху листатия покрив на гората.

Тараците побягнаха. Северните мъже ги преследваха до разрушената палисада и изпратиха подир тях смъртоносния лъч. Повече от половината зверове погинаха изпечени в крайнините на гората.

Ликуванията по прозорците отдавна бяха секнали. Северните мъже отново се престроиха на площада пред Зъба.

– Крайно време е да се оттеглим в Бастиона – каза тихо Мауриц.

Сякаш в потвърждение на думите му тънък огнен лъч изсъска през един от прозорците и попадна върху облицования таван, който веднага

избухна в пламъци.

С глава между коленете, Аруула седеше в кулата. Подслушваше града. Както многократно го правеше през изминалите два дни и две нощи. Всеки път я посрещаше хаос, бъркотия от уплашени, гневни и кръвожадни духове. Имаше съвсем малко ясни картини, които не бяха изкривени от паника, отчаяние и омраза. Веднъж ѝ се стори, че се докосна до духа на Маддракс. Но само веднъж и това вече не се повтори.

Изправи се примирена. Беше прекалено изтощена, за да продължи да подслушва съсредоточено. Гладът и жаждата я бяха изсмукали. И ужасът от сцените, които се разиграваха зад частично разрушената палисада. Трябваше да слезе долу в гората. Да хапне и да пийне нещо. Трябваше да го направи, колкото и опасно да беше.

Още веднъж погледна над покривите на града. На някои места между къщите се издигаха димни стълбове. Отблясъците на огъня се отразяваха в омарата на утринния здрач, който се стелеше над покривите. От средните етажи и лявата страна на огромната къща бяха останали само металните греди. От мрачния скелет излизаше дим. Права като стрела светкавица непрекъснато се забиваше в сградата и разпалваше нови огньовете. Нямахте съмнение – градът беше загубен.

– О, Маддракс – простена Аруула, – къде си...? – Тя се наметна с кожата. Гладът я накара зиморничаво да потрепера. Завърза на гърба си своя меч и контейнера на Маддракс. Двете неща ѝ се сториха двойно по-тежки от обикновено.

Слезе от кулата. С натежали като олово крака се промъкна през руините в джунглата. Мъчителната жажда я подтикваше да върви към реката. Беше почти тъмно, когато стигна до нея. Остави меча и контейнера в тръстиката, хвърли се по корем в плитката крайбрежна вода и започна да пие като умиращ от жажда човек.

Недалеч от нея нещо прошумоля в тръстиката. Тя тихо се изправи и огледа почти неразличимите един от друг силуети.

Из тръстиката се движеха сенки! Главите им се поклащаха при всяка стъпка. Аруула се приведе и зачака, докато се приближат на по-малко от пет метра. Откроиха се ясно очертанията на големи птици. Острите им глави с дълги човки стърчаха от тръстиката. Видя стройни, извити шиши и големи тела върху дълги крака.

Пое си дълбоко въздух. Тогава се отблъсна и отскочи напред. Птиците нададоха възбудени крясъци. Четири от тях успяха да избягат и с

плясък на крилата се вдигнаха над реката. Тя успя да сграбчи петата за шията. Животното грачеше жаловито, удряше с крила и с тънките си като кокили крака риташе Аруула в корема. Жената стисна с двете си ръце и изви шията на птицата. Тя изпука между пръстите ѝ. Животното замря.

Оскуба гръдните ѝ пера и я закла с меча си. Малко по-късно вече дъвчеше суровото месо. Беше опасно да пали огън, който се вижда отдалеч. Опитваше се да дъвче бавно, преди да преглътне месото. Не беше вкусна вечерята, но я засити. Нови сили се вляха в крайниците ѝ.

След като се нахрани, отиде до водата, за да пие отново и да се измие от кръвта. Коленичи в плитчината на брега и потопи глава във водата. Когато отново я извади, въздъхна облекчено. Първата ѝ цел беше постигната – пълният стомах. Погледна пред себе си. Отражението на сянката ѝ се изкривяваше от раздвижената вода, но повърхността бавно се заглади.

И Аруула различи тъмните очертания на хора, които изникнаха зад нейното отражение!

Стори ѝ се, че дробовете ѝ се изпълват с лед, когато по рефлекс си пое въздух и се метна напред в реката.

Твърде късно! Железни ръце я сграбчиха за глезените и я измъкнаха от водата. Тя отчаяно зарита с крака, хвърли се по гръб. Две сенки скочиха до нея в реката. Воняща като главня по житата ръка притисна устата ѝ. Към нея се наведе лицето на някакъв мъж. Широко, безизразно лице. Мъжът сложи показалец на устните си.

– Пст – изсъска той.

Хватката около китките и глезените ѝ отслабна. Аруула скочи.

Бяха седмина. Поне двама бяха облечени в черни кожи, другите носеха кожени шлемове на главите си и предпазни нагръдници върху голите си гърди. Бяха въоръжени с мечове, секири и арбалети.

Всичките воняха на кръв, опърлени коси и пушек.

Мат се надигна от квадратния отвор. Издърпа краката си от шахтата и се изправи. Главата му се блъсна в някаква каменна плоча. Под него се приближи светлина. Хеенрих му подаде масления светилник.

Мат освети каменния саркофаг, в който беше попаднал празно помещение под олтара на храма на Вудан. На една от надлъжните страни откри цепнатината на вратичката, която беше му описал майсторът на мечове. Мат остави лампата и се ослуша.

Минутите се нижеха. Едва когато беше напълно сигурен, че извън празното помещение в храма няма никого, хвана металната кука на

външния край на каменната плоча и я дръпна. Тя се отвори със скрибуцане. Пантите скърцаха. Мат взе лампата и от каменния сандък се шумгна в мрака на храма. Беше хладно. Хеенрих му подаде една секира през отвора на олтара.

Мат се огледа. Облицовани с дърво и богати дърворезби стени преминаваха в арка в предната част от кораба на някогашната църква. Лампата освети голяма картина. Изобразяваше голяма четирилъчна, жълта звезда. От центъра на звездата го наблюдаваше човешко око. Композицията от форми и багри беше така съвършена, че за момент Матю беше склонен да повярва, че окото е истинско.

Звездата беше оброчена с многоцветен кръг. Във външния ѝ край грееха безброй звезди.

„Вудан и божественото му войнство“ – помисли си Мат. Обърна се към главния кораб. Покрай олтара мина под огромен свод. Поддържаха го яки колони, които сигурно се издигаха на десет-двайсет метра. Светлината на лампата беше твърде слаба, за да може напълно да разкрие куполите.

Макар и да вървеше на пръсти, в мрака отекуваше всяко стъргане на върховете на ботушите му. Чуваше пределно отчетливи също и шумовете, издавани от бойните му другари, които един след друг се измъкваха от олтара и търсеха прикритие в тъмнината.

Мат се приближи до входа на храма. Колоните се плъзваха покрай него като гигантски тръби. Две от тях представляваха дървени стволоче. Дърворезбите имитираха ребрестата шарка на оригиналните колони. Между колоните бяха наредени пейки без облегалки, от обработени само отгоре дървени трупи.

На входния портал Мат угаси лампата и отново се послуша. Проблемът му беше, че оставиха оригиналния шлем в помещенията на краля във високата сграда. В избата на оръжейната ковачница съшиха шапка от светла кожа. Вместо русите коси от дупчицата в тила на шапката висеше плитка от лико. В мрака човек трябваше да погледне два пъти, за да разбере измамата.

Матю Дракс отвори предпазливо едното крило на дървения портал. Все още с чугунената дръжка в ръка, той се провря в отвора.

Появиха се така неочаквано откъм външното стълбище, че той отначало остана като втрещен. Бяха четирима. Тримата бяха с лъкове на рамо, един беше въоръжен с меч. Спряха се и погледнаха нагоре.

Онова, което се случи тогава, Мат не го беше планирал. В тези секунди беше далеч от намерението да си изгради някаква ясна мисъл, а

камо ли да измъдри някакъв план. Като от само себе си ръката му се вдигна и махна на воините да се приближат. Може би в такъв дух е било и разбирането за ред при северните мъже – войниците по правило първо да изслушват и после да задават въпроси, ако изобщо се стигне дотам.

Четиримата северни мъже се изкачиха по външното стълбище. Мат им посочи храма и с жестове им подсказа, че уж е открил някого вътре. Сърцето му биеше като фабрика за метални изделия.

Когато бяха на три крачки от него, през леко отворената врата се шумгуна обратно в някогашната църква. Воините го последваха и влязоха в сводестото помещение. Колебливо се отделиха от мястото около входа. Един от тях прошепна нещо по посока на Мат. Той посочи олтарата и същевременно постави пръст върху устата си. На единия от мъжете липсваха устните, други двама имаха кожени израстъци вместо носове, в областта на горната челюст на четвъртия зееше дълга цепнатина. Тримата от тях носеха кожени маски.

Четиримата навлязоха в средната пътека. Когато се обърна, Матю видя зад тях от прикритието на колоните да се плъзгат сенките на неговите бойни другари.

Някакво дращене накара кафявите да се сепнат. Преди още да се ориентират в новата ситуация, Хеенрих и хората му се нахвърлиха върху тях. Също и Мат измъкна своя нож от колана и се втурна срещу напълно изненаданите северни мъже.

Борбата беше неравна. Виковете на нашествениците заглъхнаха в гърголещо хъркане.

Спътниците бързо съблякоха вонящите дрехи на мъртвите. Отрязаха им също и плитките. Хеенрих заповяда на хората си да завлекат телата в галерията на църквата. След това избра трима мъже, които трябваше да придружат него и Маддракс. Майсторът на мечове взе дрехите на най-едрия от северните мъже. Не можеше да закопчае якето и се принуди да завърже панталона с въженце. Въпреки това настоя да върви с Мат, за да търсят лъчевото оръжие.

Петимата излязоха от старата църква и се отдалечиха от нея. Хеенрих посочи покрива. Мат погледна нагоре и видя в небето зад камбанарията да се извисява сгреният от пламъци заострен покрив на високата сграда. Той кимна.

Давайки си вид, че са патрул на северните мъже, минаха със стегната крачка покрай църквата по посока към южната порта...

Един от седмината мъже беше много нисък и много широк. Другите го наричаха „Валдер“. Аруула бързо разбра, че той е водачът на

групата. Тримата мъже в кожените мантии принадлежаха към някаква орда от странстващите народи. Имаше дори и един вожд. Наричаше се „Пиеро“.

Мъжете воняха не само на опърлено и на кръв – изглеждаха, като че ли току-що са избягали от някакъв кървав, горящ ад. По лицата и ръцете им имаше рани, косите им бяха опърлени и въпреки мрака Аруула успя да види прилепналите от влага места по мантиите им.

Нямаше нужда от много думи, за да се споразумее с тях. Пиеро, вождът, ѝ даде да разбере, че групата има намерение да се бори в тила на нахлулите в града северни мъже. Аруула си мислеше за Маддракс, който също се намираще вътре зад стените на града, и кимна. Щеше да направи всичко възможно, за да го намери.

През тръстиката покрай брега на реката се промъкнаха до пристанищния басейн. Грубоватите очертания на корабите се показаха от мъглата и мрака. На срещуположния бряг Аруула видя отблясъци от огньовете. Значи северните мъже бяха оставили стражи в лагера. Забелязаха светлини също и по горните палуби на корабите. Покрай перилата на корабите се движеха сенки.

Промъкнаха се до първия кораб. Около четвърт час наблюдаваха горната палуба. Преброиха не повече от двама стражи.

Валдер, който смяташе варварите за опитни ловци, им даде знак да се покатерят на кораба. Пиеро и един от бойците му се изхлузиха от кожените си мантии. Стиснаха ножове между зъбите си и безшумно се плъзнаха във водата.

Притиснати по корем в тревата, Аруула и мъжете чакаха. Минутите се нижиха мъчително. По едно време се чу някакво шляпане и не много след това глух удар, сякаш някакво тежко тяло се стовари върху палубата. Тогава на перилата при носа на кораба се показа сянка и махна с ръка. Валдер изпрати двама от бойците си на кораба. Трябваше да подпалят корпуса му.

Два други кораба овладяха по същия начин. Под палубата, на височината на гребните колела попаднаха на огромни железни образувания, които никой от тях не можеше да определи какво представляват.

– Машини – прошепна Аруула. Беше чувала това понятие от Маддракс. В големи железни сандъци до машините намериха тлеещи въглини. А отсреща, в почерняло от сажди помещение – цели купища въглища и дърва. Разпръснаха ги под палубата и ги запалиха.

По-късно, когато погледнаха назад от прикритието на тръстиката, от прозорците на каютите бълваха пламъци. И трите кораба горяха като

клади...

Вървяха надолу по една широка улица. От лявата страна се простираше непрекъснатата, обгръщаща цялата дължина на улицата фасада. Многоетажен, правоъгълен блок, чиято форма напомняше на Мат за архитектурата от средата на последния век. Последното столетие от неговата ера. В мрака не можеше да различи особеностите на фасадата.

Отдясно между сградите се откри широк площад. Там гореше голям огън. Неколцина северни мъже се навъртаха около него. Миришеше на печено месо.

Наближаваха Зъба все повече и повече. В прозорците на средните етажи се виждаха пламъци. Чуваше се шум на битка. И силен трясък.

– Лодар и хората му хвърлят камъни през прозорците – прошепна Хеенрих зад Мат.

Стигнаха до източната страна на площада около кралския дом. Пред входа му от южната страна северните мъже се засилваха с тарана си срещу портала. Откъм войската, която се беше оттеглила зад оръдията, ослепителен лъч прорязва мрака нагоре към най-високите етажи на Зъба. Мат забеляза как четиримата мъже зад него рязко се спряха.

– Не искахте ли да се борите до смърт? – изсъска той. – Продължавайте! Ще минем по края на площада, докато стигнем до палисадата. Тогава ще се смесим с артилеристите и ще нападнем дангалака с лазерното оръжие.

Майсторът на мечове издаде някакво грухтене, което вероятно беше израз на съгласие.

Покрай мястото пред площада поеа към палисадата. С крайчеца на очите си Мат видя съборения навес на входния портал. Въпреки тъмнината забеляза зеещите дупки във фасадата.

Десетки оръдия бяха разположени по протежение на палисадата, с насочени към високата сграда дула. И непрекъснато откъм групата от около осемдесетина войници изсвистяваше лъч към горните етажи. Вероятно, за да прогонят от прозорците хвъргачите на камъни. Защото след всеки лъч воините с тарана се засилваха и го стоварваха срещу каменната плоча на входа.

Южната палисада се издигаше пред Мат и придружителите му само на двама крачки. Във вала беше зейнала широка празнина. На някои места беше разкътан и от него стърчаха дървени трупи. На други места палисадата беше наполовина изгоряла.

Обърнаха се наляво и минаха отстрани към позицията на оръдията. Мат позна зад оръдията червенокосия предводител. Самият Хайрик

обслужваше лазерното оръжие.

Матю бръкна под якето си и освободи предпазителя на армейския си пистолет. В пълнителя имаше само още пет патрона! Мат усети как устата му пресъхна. Дишането му се ускори. Изведнъж му се стори, че хиляди северни мъже са се събрали на площада пред Зъба.

– Не се страхувайте от численото им превъзходство – прошепна той на четиримата си спътници. – Всичко се заключава в това да се използва моментът на уплахата. – Говореше на мъжете, а имаше предвид самия себе си. – Имаме шанс. Ако вземем лъчевото оръжие, предимството ще е на наша страна. Бяха на десет или петнайсет крачки от първото оръдие. Двама артилеристи се обърнаха към тях. Мат задържа дъх, но мъжете само бегло ги погледнаха. Бойните им другари, които отново се засилиха с тарана срещу входа на Зъба, ангажираха цялото им внимание. Ослепителен лъч отново изсъска към фасадата на високото здание.

Дочу се силна глъчка. Мат видя пет-шест северни мъже с маслени лампи. Тичаха по улицата, по която дойдоха той и придружителите му.

Този път се спряха не само бойните другари на Мат. И той застана. Всичките петима си мислеха за едно и също нещо: Убитите в галерията на храма на Вудан са открити! За няколко секунди Мат остана като парализиран.

Възбудените вестоносци тичаха напърно през площада, жестикулираха с ръце и крещяха безредно. Северните мъже при тарана преустановиха засилването си, спряха се и погледнаха началника си. Артилеристите забъбриха уплашено помежду си. Червенокосият нададе гневен рев.

Трябва да се е случило нещо изключително важно. Внезапно почти всички северни мъже се раздвижиха едновременно. Вестоносците побягнаха обратно в посоката, от която бяха дошли. Войниците при тарана пуснаха тежкия ствол на земята и ги последваха. След тях се втурнаха и повечето артилеристи.

Хайрик тикна лъчевото оръжие в ръката на един от неговите командири – мъж с жълта ивица на гърдите на жилетката и също побягна по улицата на север. На позицията при високата сграда останаха само петнайсетина северни мъже.

Мат нямаше представа на какво се дължеше тази внезапна забързаност. Беше невероятно военачалник да преустанови веднага обсадата заради четирима мъртви от своите редици.

Офицерът с лазерния пистолет се обърна към тях и изръмжа нещо неразбираемо. Може би трябваше да изчезват и да последват

предводителя. Когато не изпълниха заповедта, Мат видя как погледите на останалите на позицията северни мъже се насочиха към него и спътниците му, как очите им се присвиха и лицата им внезапно се вкамениха, когато разбраха истината.

Мат измъкна от якето си „Беретата“. Със силен боен вик Хеенрих и тримата му бойци се хвърлиха всред северните мъже. Мат натисна спусъка. Офицерът се преметна назад през едно оръдие. Тръбата на лазерния пистолет се удари в ствола на оръдието и падна под оста му. Друг северен човек се наведе към него. Мат стреля втори път и се затича към оръдието, под което лежеше лазерното оръжие.

Задрънчаха мечове – шест или седем северни мъже налетяха на Хеенрих и тримата му воители. Другите сложиха стрели в лъковете си. Двама бойци запълзяха под оръдието и грабнаха лазерния пистолет. Мат закъсня.

Скочи напред, претърколи се под градушката стрели, но когато отново се изправи на крака, срещу него зееше финият отвор в челната тръба на лазерното оръжие и лишеното от устни лице на северняка. Беше странно уродливо и тесните очи сякаш пронизваха Мат.

„Защо най-сетне не натиснеш спусъка, задник такъв...?“

Цевта се отпусна надолу, воинът се килна настрани. В гърба му стърчеше дълбоко забита стрела от арбалет.

Мат скочи и грабна лазерния пистолет. Насочи го към стрелците с лък, които презареждаха оръжието си. Лъчът мина под тях – някои рухнаха безмълвно, другите избягаха, надавайки крясъци.

Мат се обърна. Видя Хеенрих да лежи неподвижен на земята. Петиима северни мъже отчаяно се отбраняваха срещу хората му и пет-шест други бойци. Мат позна Валдер и Пиероо... и Аруула, която нанасяше яростни удари с меч си.

Един стрелец с арбалет коленичи зад оръдието и се прицели в бягащите северни мъже...

Хората се блъскаха в тесния ходник към Бастиона на Мауриц. Лодар и Мауриц стояха отляво и отдясно на малката арковидна порта. Деца плачеха, страх припламваше в очите на жените, мъжете изглеждаха отчаяни и изтощени. Мауриц и Лодар им вдъхваха кураж.

Двама бойци с факли в ръце дотичаха откъм Зъба.

– На реката има огън! – извикаха те.

– Остани при народа си – каза Мауриц на Лодар. Той се затича след двамата бойци нагоре по стълбището. През отломки и пушек се добраха до осмия етаж. От един прозорец на западната страна погледнаха към реката отвъд. Там пожари огряваха нощта. Най-малко два кораба на северните мъже бяха в пламъци.

– Може би го е направила групата на Хеенрих – каза един от бойците. – Промъкнали са се през тайния коридор от Избата на Ауербах.

– Възможно е. – Мауриц поклати глава. – Може би са успели да избягат и други наши хора от Старото кметство.

– По-голямата част от богоборците напуснаха града през западната палисада – обясни боецът. – Ще се опитат да спасят корабите си. На позиция са останали само няколко охранителни групи. Да извършим ли нападение?

– Елате бързо! – извика някакъв глас откъм южното крило на етажа. Мауриц и двамата бойци бързо отидоха на другата страна на сградата. Стените на помещението бяха взривени. През железните колони можеше да се наблюдава нощта. Навсякъде по пода се търкаляха отломки.

Мауриц се приближи до края на помещението. Пред краката му зееше пропаст. Откъм палисадата, където бяха наредени оръдията на северните мъже, чу метален звън на мечове и секири. Някой се сражаваше с нападателите! Със затаен дъх се послушаха в нощта. Очите на Мауриц се опитваха да пробият мрака. Стори му се, че позна широката фигура на майстора на палисадите. И северни мъже, които се сражаваха срещу северни мъже.

Борбата не продължи дълго. През мястото пред площада около десетина фигури се втурнаха към Зъба. Мъкнеха със себе си едро, тежко тяло. Прозвуча поредица от изсвирвания – сигналът, с който приближените на краля извикваха подечника.

– Пуснете ги да влязат! – чу се гласът на Валдер. Мауриц се поколеба. Ясно видя, че четири от фигурите носеха кафявите дрехи на северните мъже. Сега един от тях си смъкна качулката от главата. Мауриц видя светла, къса коса. Мъжът вдигна високо някакъв предмет – малка сфера с тръба.

– У нас е лазерният пистолет – извика той. Беше чужденецът, който се наричаше Маддракс.

Мауриц се обърна към бойците до него.

– Вдигнете аварийната врата! Пуснете ги вътре!

Малко след това заслиза бързо по стълбището към фойето на Зъба. От шестия етаж надолу не се натъкваше на никакви развалини. Само на някои места дървената облицовка на тавана беше увиснала. Инак, тук долу оръдейният обстрел не беше нанесъл никакви щети.

Долу във фойето войните тъкмо спускаха отново аварийната порта. На светлината на маслените светилници Мауриц видя група изпокъсани, мръсни и изтощени бойци. Пиероо почти не можеше да се познае. Над черепа и покритото му със сажди лице имаше само пласт овъглени коси. Неговите ловци не изглеждаха по-добре. Трима от бойците от Лабзиш всъщност носеха дрехи на враговете. За своя изненада, в групата бойци Мауриц откри и една жена. Беше загърната в кожа, на гърба си носеше някаква странна зелена кутия. Грохнала, тя се подпираше върху дълъг меч. Валдер излезе напред.

– Старото кметство падна! – изхърка той. – Три кораба на противника подпалени!

Мауриц кимна бавно и погледна безжизнената фигура на пода между бойците.

– Заведи ни в твоя бастион – настоя чужденецът на име Маддракс. – Искам още тази нощ да отида до реката.

Мауриц вече не кимаше. Не чуваше почти нищо. Тежко му стана на сърцето, то сякаш гореше. По лицето му се стичаха сълзи. Отиде до групата и коленичи на пода до неподвижния Хеенрих. В невидящите очи на мъртвия се отразяваше сиянието на факлата...

Морето сякаш вреше. И въпреки това Ив Карлайл зъзнеше. Тя изплува от вълните. На хоризонта се издигна стръмният бряг на остров Уайт. Изведнъж се озова отново в командната централа на бойна машина. Зад пилотската седалка на капитан Спенсър Дюлит. Белите му пръсти се плъзгаха по клавиатурата на централната командна система. Панорамният дисплей на наблюдателния купол й показваше профила на английския бряг.

Светкавично бързо УБМ се носеше над морето. Приближаваше се брегът, дюните – и тогава се откри безкрайната панорама на горите в Южна Англия.

Ив видя покрай тях да профучават кулите и зидовете на Портсмут, а после – руините на Саутхемптън. Под бойната машина се изнизваха

реки, кратери, просторни равнини – и тогава се появи хълмът на Стоунхендж.

Бойната машина спря между мощните мегалити. Ив слезе. През каменните порти мина от другата страна на хълма, наведе се до един самотно стърчащ в тревата мегалит и бръкна с ръка в цепнатината между основата на камъка и тревния чим. Под възглавничките на пръстите си усети дългия клавиш и го натисна.

После се върна обратно към наредените на купена на хълма подобно на порта мегалити. Зад олтарния камък, в арката на подковообразния комплекс от меден камък тревният чим се спусна надолу. Земята започна да вибрира под ботушите на Ив, тихо жужене изпълни въздуха. С копнеж погледна дългата и широка по петдесет крачки тревна площ, която бавно се издигна и под чимовете се откри матовозелена метална плоча.

Ив изтича до входа на бункера. Коленичи в тревата и отвори кутията от изкуствен материал на левия долен ъгъл на металния квадрат. Появи се малка клавиатура. Ив зададе кода си. Ясно видя символите пред себе си, усети под пръстите си гладките и хладни клавиши. Но тогава погледна ръцете си и я прониза парещ ужас. Стресна се и...

... се разтърси от пристъп на кашлица. Седеше изправена в средата на палатката и се опитваше да изхвърли жилавата слюз от възпалените си бронхи. Защитният ѝ костюм беше мокър от пот. Чернокосата жена в сивите кожени дрехи седеше на възглавница непосредствено зад нея. Образът ѝ се размъти пред очите на Ив. Най-после пристъпът на кашлица секна. Образът на жената се избистри.

Нейната противничка държеше на коленете си малка плоча за писане. Калемът се плъзгаше със стържене по нея. Вдигна очи – триумфална усмивка беше изписана на лицето ѝ. После вдигна плочката и я постави на коленете си, за да може Ив да види дракулките.

Ив отвори сълзящите си очи. Изведнъж цялото ѝ тяло се разтрепера. На плочата видя скици на кули, руини, реки и мегалитите на Стоунхендж. И символите на нейния код, точни по брой и поредност, в която трябваше да се зададат, за да се отвори вратата...

Жената беше подслушала съня ѝ! За кратко време треската беше прекъснала контрола върху духа ѝ! Ив се беше провалила...

Валдер, Мауриц и Пиероо напуснаха Зъба с четирийсет мъже. Искаха да обезвредят останалите в града стражи на северните мъже и да

унищожат оръдията им.

Заедно с Аруула и краля Мат мина по подземния ходник от Бастиона на Мауриц до реката. Придружаваха ги дванайсет въоръжени с арбалети и мечове мъже.

През руините южно от пристанищния басейн се измъкнаха от тайния тунел. Салът стоеше в тръстиката недалеч оттам. През гората на западния бряг се промъкнаха до лагера на северните мъже. В утринния здрач видяха черните куполообразни палатки в края на гората. Долу при брега на реката стояха около петнайсет войници на богоборците и гледаха втрещено оттатък към все по-буйно горящите кораби.

Плътна ивица мъгла се стелеше над огнената стихия. Макар че се чуваха виковете на гасещите пожара, никой не се виждаше.

– Не вярвам да са оставили многобройни стражи – прошепна Лодар.

Мат кимна. Беше на същото мнение.

Измъкнаха се от прикритието на гората и се спуснаха през влажна трева между палатките. Стрелците с арбалети и бойците с мечове се разделиха между тъмните куполи. Имаха намерение да задържат стражите, в случай че се върнат. Мат, Аруула и кралят се промъкнаха до централната палатка. Пред нея стояха двама стражи.

Мат насочи лазерния пистолет към тях. С притисната до гърдите си сфера погледна върху дисплея. Очертанятия на две човешки тела се появили в малкия правоъгълник – стражите.

Мат изтръпна. Като войник беше принуден да се научи да убива. Но това не означаваше, че го прави с удоволствие. Още повече, че тези мъже нищо не подозираха. Да ги разстреля подло, беше против убежденията му. Докосна съвсем леко клавиша на спусъка – пред двете фигури се показа кръстачката на прицела. Нагласи лазерния пистолет, така че центърът на кръстачката да попадне върху левия страж.

– Какво има? – прошепна до него Аруула. Очевидно беше забелязала, че се колебае.

Мат тъкмо да каже нещо, когато някакво остро свистене го прекъсна. Двата стражи пред палатката се хванаха едновременно за гърлата и се строполиха на земята. Главата на Мат се обърна към стрелците с арбалет. Двама от тях тъкмо зареждаха оръжията си.

– Хайде, давай нататък! – изсъска Лодар.

Мат си спести коментара. Скорчиха и се втурнаха към входа на централната палатка. Когато нахълтаха в купола, отново се натъкнаха на съпротива. Чернокосата жена в сивите кожи се изправи срещу тях.

Стоеше разкрячена и с меч, вдигнат с две ръце над главата ѝ. Бронзовото ѝ лице се изкриви в гневна гримаса. Зад нея, простряна на пода на палатката, лежеше бяла като платно жена.

Чернокосата не се поколеба нито за секунда и замахна.

Мат се хвърли настрана, острието на меча го пропусна на косъм. Метал издрънча в метал. Лодар се изправи с обнажен меч срещу жената. Мощните му удари я изгласаха към края на палатката. Улучи я в рамото. Тя изкрещя, бликна кръв. Жената изпусна оръжието си и се свлече на пода до подпорния прът на палатката. Лодар опря острието на меча в гърлото ѝ.

Но преди да я прободее, Аруула нададе вик на изненада. Приклезна до ранената жена воин и я заговори на език, който Мат никога не беше чувал от устата ѝ.

По изкривеното от болка лице на ранената премина сянка на объркване. Отговаряше с грачещ глас.

Матю това вече не го интересуваше. Засега по-важна беше бялата като тебешир жена. Коленичи до нея и опипа сънната ѝ артерия. Пулсът ѝ беше ускорен и бледата кожа беше влажна и гореща. Трепереше силно.

Мат пхна ръка под горната част на тялото ѝ и я изправи. Тя отвори очи. Погледна го, сякаш имаше съновидение.

– Кой... кой сте... – Разтърси я пристъп на кашлица. – Кой сте вие...?

– Командир Матю Дракс, ВВС на Съединените щати – отговори на английски.

Безкръвните ѝ устни се разтеглиха в невярваща усмивка. Загледа го втрещено. Тогава ръката ѝ се плъзна по кафявото му яке.

– Вие... не носите защитен костюм... Скоро ще умрете... Гласът на жената беше слаб. Изглежда, се бореше да не изпадне в безсъзнание. Дишаше трудно и с хрипове. Беше тежко болна. Мат се досети, че за оцеляването си тези чужденци разчитат на костюмите си. Жената в ръцете му беше по-близо до смъртта, отколкото до живота.

– Чуйте ме – каза той настойчиво. – Аз не съм човек от това време! На осми февруари 2012 година летях с ято реактивни самолети над Европа, когато кометата „Кристъфър – Флойд“ навлезе в атмосферата. Някакъв ефект, който не мога да си обясня, запрати нашите машини в бъдещето. Разбрахте ли?

Жената нададе хрипливо грачене, сякаш искаше да каже нещо, но после само кимна.

– Нещо се е случило след сблъсъка със Земята – продължи Мат. – Всеобщата дегенерация и мутациите не може да са причинени единствено от катастрофата. Търся интелигентни същества, които могат да ми обяснят какво е станало. Трябва да зная коя сте и откъде идвате. И коя година сме сега.

Бледата жена кашля в продължение на няколко секунди. Ръцете ѝ се сгърчиха в дрехата на Мат.

– Аз... аз съм... командир Ив Карлайл... Добре дошли... добре дошли в 2516 година...

Мат зтвори очи. Макар че отдавна се досещаше за истината, число-то го поразил като удар с чук. 2516 година... Петстотин и четири години в бъдещето! Стори му се, че подът на палатката се олюля под него. Като през звукоизолираща стена чуваше кашлицата на жената. Някъде много отдалеч до него достигна глас на Аруула. „Добре дошъл в 2516 година...“ – звучеше в ушите му като звън на църковна камбана.

Усети как бялата жена се откъсна от него. Покрай неговата ръка се промъкна някаква чужда. Той отвори натежали клепачи.

Жената седеше изправена пред него. Притискаше към гърдите си сферата на лазерния пистолет, който му бе отнела.

– Бягайте... – изграчи тя. Горната част на тялото ѝ се олюля. – Мах-нете се от жената телепат!

Аруула и кралят се отдръпнаха уплашено. Чернокосата отвори очи и присви колене в панически ужас.

Мат понечи машинално да улови лазерното оръжие, но от цевта му вече изсъска един лъч. Улучена, чернокосата се изправи. Косата ѝ пламна в буйни пламъци. Лазерният лъч излезе през тила ѝ и през стената на палатката изчезна в нощното небе.

Жената телепат умря в същата секунда.

Аруула грабна едно одеяло и го хвърли отгоре ѝ, за да загаси огъня.

– Тя принадлежеше към моя народ! – извика. – Към народа на Тринайсетте острова! – Когато дръпна одеялото, лицето и косата на жената бяха напълно овъглени.

Командир Ив Карлайл се килна настрана и се смъкна към Мат, който гледеше обезсърчен трупа.

– Тя... – прекъсна я пристъп на кашлица, – открадна... от духа ми... тайната... на Комуната Лондон... – Загубата на съзнание стана причина изречението ѝ да остане недовършено.

Отвън нахлу шум на битка. Светлинният лъч не остана незабелязан. Вдигнатите на крак северни мъже се бяха счепкали с хората на Лодар.

Аруула и Лодар измъкнаха оръжията си и бързо излязоха навън. Мат метна тялото на умиращата върху дясното си рамо, взе отново лазерния пистолет и също се втурна навън. Видя Аруула и краля да тичат към бойците.

Северните мъже ги превъзходяха по численост. Но срещу лазерния пистолет нямаше никакъв шанс. Мат обезвреди петима. Другите умряха от мечовете на бойните му другари. Без загуби избягаха до отсрещния край на гората и после по тръстиката се спуснаха покрай западния бряг. Тялото на изпадналата в безсъзнание жена върху раменете на Мат беше леко като на дете.

Лодар ги заведе до дървен мост. По него преминаха реката. В окръжнината на гората се промъкнаха обратно до пристанищния басейн, този път откъм източния бряг. Едва там направиха кратка почивка и наблюдаваха какъв ще е следващият ход на северните мъже.

Валдер командваше разрушаването на оръдията. С тежки секири той и хората му трошаха дървените спици и осите на оръдията. Вече бяха разбили около осемнайсет оръдия на площада пред Зъба.

Изведнъж в утринния здрач изтрещя изстрел. Валдер и хората му се стреснаха. Едно гюлле изсвири над палисадата в посока към гората. Пред едно от оръдията в края на редицата стоеше Говорещият с боговете и вдигна високо ръце. От оръдието до него се вдигаше барутен дим.

– Знаем как функционират! – извика той. – Открих!

С развяваща се мантия Мауриц дотича при Валдер и при групата, която разрушаваше оръдията.

– Ще изкараме останалите на позиция срещу северните мъже и корабите им! – извика още отдалече. Валдер мълчаливо кимна. Мауриц им обясни как се изстрелва гюллето. Изглеждаше съвсем лесна работа.

С дебели въжета изтеглиха оръдията на западната палисада. През пробивите на защитния вал ги изгъркаляха до пристанищния басейн. На ръчни колички превозиха останалите гюллета. Подтикваше ги чувството на гняв и желанието им за отмъщение...

Небето бавно просветляваше. Мъглата се разпръсна. Мат свали внимателно Ив Карлайл върху папрата на брега. С шепя загребваше вода от реката и й даваше да пие. На няколко крачки от брега седяха в тръстиката Аруула и кралят с останалите бойци. Очакваха двамата съледвачи, изпратени от Лодар.

– Благодаря, командире – прошепна бялата като платно жена. Дойде на себе си едва преди няколко минути. – Но... е безсмислено... Ще ми направите услуга, ако ме застреляте. Крадешком поглеждаше към

дръжката на пистолета му, която стърчеше от униформеното му яке.

– Дума да не става. Ще успеем да ви излекуваме. – Мат отново загреба вода.

– Не – прошепна тя. – Няма да издържа дълго. Един-единствен час без защитния костюм вече е равносилен на смъртна присъда. Нашите предци... макар и да са оцелели в бункерите след сблъсъка с кометата... са платили висока цена за това... Тя се закашля. – От поколения наред... страдаме от имунна недостатъчност... – Гласът ѝ отслабна.

– Значи сте наследниците на хората, които преди катастрофата са били евакуирани в бункери?

– Да... – Затвори очи, сякаш преценяваше доколко може да се довери на Мат. – Има... има много такива бункери... навсякъде по света. Моята Комуна... е в Солсбъри. Обединихме се... с Комуна Лондон... – Говореше толкова тихо, че Мат почти не я разбираше. Наведе ухото си над устата ѝ. Сърцето му биеше възбудено, докато я слушаше.

Узна, че преди години комуните от Солсбъри и Лондон изпращали редица експедиции на Континента, за да изградят преден изследователски пост. Членовете на тези експедиции открили в района на Лайпциг изоставен бункер и го преустроили.

– За какво се отнасяше този изследователски проект? – поинтересува се Мат.

– За тайната на „Кристъфър-Флойд“ – прошепна тя. – И за нас е загадка... как е могло... да се стигне до промените... Последва нов пристъп на кашлица.

Мат отново загреба вода и ѝ даде да пие. Минаха минути, преди Ив Карлайл да може да продължи. С крайчеца на очите си Мат забеляза любовитните погледи на краля и на хората му.

Лицето на Ив се изкриви в горчива усмивка.

– Както казахте „Кристъфър-Флойд“ може да е била мощен причинител... но дори и такава катастрофа не може... да изтрие... знанията от три хилядолетия...

Потта се стичаше по слепоочията и по бузите ѝ. Мат ѝ бършеше лицето.

Ив обърна глава към Лодар, Аруула и бойците.

– Как е възможно в Европа... да процъфтяват средновековни градски култури...? – Кашлицата я задави. След глътка вода отново беше в състояние да продължи. – В Източна Европа има народи, които... които трябва да са открили отново ковашкото изкуство...

Мислите в мозъка на Мат препускаха. Ако наследниците на „хората

от бункерите“ – все пак венец на творението след още пет века еволюция! – не са разгадали тайната, тогава как би успял да намери отговорите той?

– Онзи бункер край Лайпциг, къде точно се намира?

Отговор не последва.

Мат се наведе над Ив. Очите ѝ бяха затворени. Вече не реагираше. Докосна я нежно.

– Ив?

Отново беше изпаднала в кома.

Наложи се да чакат съгледвачите още почти половин час. Те се върнаха по реката с малка гребна лодка.

– Северните мъже са заети с гасенето на пожарите на корабите си – докладваха те. – На единия имаше страхотен проблем – той потъва.

„Взривили са се боеприпасите им“ – помисли си Мат. Съгледвачите съобщиха още, че северните мъже са изтеглили всичките си стражи от останалите три кораба, за да помагат при гасенето. Следователно корабите изобщо не се охраняваха! Това улесняваше много плана на Мат.

– Ще завземем един от корабите и ще отплаваме по реката. Бялата жена разказа за бункер, в който живеят доста от нейните хора. Там ще получим други мощни оръжия! – Мат старателно премълча, че много повече го интересуваше информацията, с която можеше да се сдобие там.

– Къде се намира този... бункер! – осведоми се Лодар и с това уцели точно слабото място в намерението на Мат, който все още не знаеше дали трябва да плават нагоре или надолу по реката.

– Бялата жена ще ни каже, щом дойде на себе си – отвърна той.

– Надявам се, че знаеш какво вършиш! – каза Лодар. Но изгледът да се сдобият с нови оръжия за борба със заплахата от северните мъже беше прекалено примамлива, за да се противопостави на плана. – Тръгваме!

С голяма мъка се побраха в малката лодка. Под прикритието на храсталациите по източния бряг загребах навътре към пристанищния басейн. Покрай стените на укрепления бряг, най-често под превишалите гъсталаци, стигнаха до първия параход. По обшивката на гребните кола се покатериха на борда и после с въже изтеглиха изпадналата в безсъзнание Ив на горната палуба.

Никой не ги забеляза. Северните мъже все още бяха заети с гасенето на пожарите в другите три кораба.

Аруула и трима бойци останаха на горната палуба, за да вдигнат

тревога, ако все пак северните мъже ги забележат. Мат слезе с Лодар и останалите му бойци под палубата. В една каюта положиха Ив.

Намериха машинното отделение. Мат объркано разглеждаше хаоса от тръби, котли, цилиндри, колянови валове и лебедки. Познаваше парните машини само от музеите. Веднъж се беше качвал на параход с гребни колела в Ню Орлиънс на река Мисисипи. Музеен параход с гребни колела...

„Запази спокойствие, пълно спокойствие. Как ставаше това според физиката?“

Разрови мозъчните си гънки за информацията относно принципа на действие на парната машина. Един от съучениците му някога притежаваше такава – нищо повече от играчка, с която можеше да се завърти един маховик. Правилно. А това ставаше с помощта на котел, в който се загреваше вода и парата се използваше за задвижване на бутало.

– Потърсете помещението, в което са складирани дърва или въглища – даде указание на мъжете. После се опита да огледа джунглата от машини около себе си. Намери мястото на пещите, парния котел, работния цилиндър, главния паропровод и разпределителните вентили. Беше му нужен почти четвърт час, за да разбере предназначението на лостовите и колелата, но тогава се увери, че може да се справи. Сложиха дърва в горивната камера, запалиха ги и хвърлиха върху тях въглища. Трябваше да мине известно време, докато водата в котлите заври.

Мат се изкачи на външната палуба, за да се осведоми за положението. Пропълзля до Аруула при перилата.

– Угасиха пожара на първия кораб – докладва тя.

Мат погледна угрижено нагоре към комините. От първия вече се издигаше към небето тънка ивица дим. Не след дълго щеше да започне да бълва черни облаци пушек. Тогава северните мъже неминуемо щяха да ги открият.

Нещо застърга по дъските зад него. Мат се стресна. Някаква бяла фигура пълзеше по палубата. Беше Ив Карлайл!

– За Бога, командире! – Мат бързо запълзля към нея. – Защо не останете под палубата?

– Чуйте ме, Дракс – прошепна тя. – Ако наистина успеете да приведете кораба в изправност... плавайте надолу по течението на реката. Малко на североизток оттук река Вайсе Елстер минава... покрай малко езеро... Там се намира бункерът на нашата външна станция... – Тя оброни глава върху дъските, за да събере сили. Сигурно вече нямаше кой знае какви резерви. Матю, който беше опрял ръка върху гърба ѝ,

почувства, че защитният ѝ костюм е мокър от пот.

– Знаят ли северните мъже за бункера? – попита той и отново погледна върха на първия комин. Облаците от пушек ставаха по-тъмни.

– Надявам се да не знаят... При Копенхаген... са унищожили бункера на датската Комуна... Оттогава ни преследват... Горят от желание да се доберат до нашите оръжия...

На около двеста метра от пристанищния басейн Мауриц и неговите бойци стигнаха до крайнината на гъстия храсталак между палисадата и района на пристанището.

Там поставиха оръдията на позиция.

Само от корпусите на два кораба все още бълваха пламъци. Над третия се стелеше сив облак дим. Северните мъже се мъчеха да овладеят пожарите и изглеждаше, че ще успеят. Е, тук щяха здравата да им се объркат сметките...

Мауриц изчака, докато зад всяко от двайсет и шестте оръдия застанат по двама бойци, тогава вдигна двете си ръце. След секунди над района на пристанището се раздаде мощен тътен. Между храстите се издигна барутен дим и двайсет и шест гюлета изсвистяха във въздуха...

Водата в котлите заклокочи. Полека-лека налягането на парата се повиши. Само още няколко минути и Мат можеше да пусне машините в действие. Обясни на Лодар в общи линии начина на действие на парната машина. Кралят слушаше с грейнали очи. Накрая потърсиха рулния мостик. Не беше заключен. Мат му обясни какво трябва да върши, щом гребните колела се задвижат.

В бърза последователност проехтяха многобройни детонации. Мат погледна през прозореца на рулния мостик. Над гъсталака до пристанищния район се носеха облаци барутен дим. Гюллета паднаха в реката, недалеч от горящите кораби.

Мауриц и Валдер бяха обърнали оръдията срещу създателите им! И най-напред взеха на прицел неповредените кораби! Мат сподави някакво проклетие. И самите те попадаха в обсега на обстрела!

Обърна се към Лодар:

– Аз ще се погрижа за парата! Насочвай кораба към средата на реката, щом се задвижи! – С това Мат напусна рулния мостик и покрай надстройките на палубата изтича към онази част от кораба, която беше откъм реката. Успя да види как северните мъже, подплашени от изстрелите, тичаха презглава и събираха оръжията си.

Гюлле улучи един от корабите. Раздадох се викове.

Мат побягна бързо към машинното отделение. Там беше непоноси-мо горещо. В котлите клокочеше кипящата вода. Парната свирка нададе вой. Той хвърли поглед към манометъра. Налягането сигурно беше достатъчно. Пусна машините в действие. Парата навлезе със съскане в главния паропровод. Мотовилките и коляновите валове се задвижиха със сърцане. Отстрани на кораба започна да трещи и пука: гребните колела се завъртяха. С мощен рев Мат даде воля на радостта си.

Ликуваха и хората на Лодар. Имаха вид, сякаш са станали свидетели на чудо.

Мат се върна обратно на горната палуба. Параходът се отдалечаваше от брега и се движеше към средата на реката. Стрели от лъкове и арбалети се забиваха в дървенията на палубата. Стрелците на северните мъже разбраха каква е ситуацията и откриха огън.

Мат се хвърли пред перилата и насочи лазерния пистолет. Между стругованите конструктивни стълбове на перилата изпрати един лъч, който забърса по дължина най-близкия вражески кораб. Току-що изгасеното дърво веднага пламна отново. Северните мъже изчезнаха зад гъстите облаци дим.

Откъм единия от неповредените кораби излетя гюлле, но плъсна в реката на почти петдесет метра зад тях. Вече се намираха извън обсега на корабните оръдия. Планът на Мат сработи! Щеше да минат още двайсет-трийсет минути, докато водата в парните котли на двата кораба се загрее и северните мъже могат да пуснат машините в движение, за да ги преследват.

Крал Лодар управляваше кораба надолу по реката. Мат погледна към района на пристанището. Атакуваща вълна се опитваше да обезвреди оръдията, респективно артилеристите в края на пристанищния район. Върху тях се изсипваше градушка от стрели. Мат не можеше да види дали улучваха целите си.

В предната част на единия от корабите позна червенокосия. Крещеше силно и жестикулираше с ръце. Мат знаеше, че Хайрик ще ги преследва с всичката си войска. За да си върне отново кораба и лазерния пистолет.

– Дайте ми лазерното оръжие!

Мат се стресна. Зад него, опряна на перилата и трепереща от слабост, стоеше командир Ив Карлайл. Мат не можеше да не се възхити на енергията, с която държеше под контрол своето изгаряно от треската тяло.

– Какво?

– Лазерното оръжие...

Той й го подаде.

Ив Карлайл отвори клавиатурата на оръжието. С пъргави пръсти набра комбинация от числа.

– Слушайте внимателно, Дракс – изграчи тя. – Всеки, който носи лазерно оръжие, има личен идентификационен код, с който може да активира оръжието. Никой... никой освен него не може да го използва... –

Прекъсна, за да се изкашля и да си поеме въздух. – И всеки лазерен пистолет може да се програмира за саморазрушение... В тази сфера – Ив постави потната си ръка върху нея – е монтиран неутронен реактор...

Изведнъж цевите се прибраха една в друга. Сега оръжието изглеждаше като метален боздуган.

– Саморазрушението може да се програмира за време от шейсет секунди до четирийсет минути – прошепна Ив. Потта се стичаше на вадички по пламналото ѝ лице. – Трябва да примамим северните мъже близо до бункера...

– Разбирам – изръмжа Мат. – Ние ще сме защитени в бункера, когато това нещо експлодира горе. – С недоверие оглеждаше сгънатия лазерен пистолет. – А какво по-точно става при саморазрушението?

Лицето на командир Карлайл се разтегли в измъчена усмивка.

– Нещо, което не можете да си представите, Дракс...

Барутен дим се стелеше като мъгла над района на пристанището. Атакуващите редици на северните мъже се оттеглиха.

– Отказват се! – Покритото със сажди лице на Мауриц се разтегна в тържествуваща усмивка. Потупа по рамото набития майстор на палисадите. – Отказват се, Валдер! В името на Вудан! Оттеглят се!

Бойците зад оръдията, арбалетистите и мечоносците се прегръщаха. Мауриц и Валдер погледнаха надолу към пристанищния басейн. Северните мъже се качваха на бегом по подвижните мостчета на двата останали им кораба. Мауриц прецени, че около двеста от тях са оцелели в боевете през изминалите утринни часове. Все още представляваха една боеспособна армия.

Видяха как подвижните мостчета се прибраха на корабите. Високите комини на корабите забълваха облаци дим и скоро след това гигантските гребни колела се задвижиха. Корабите се отделиха от брега и заблъскаха по течението на реката.

– Преследват краля и Маддракс – досети се майсторът на палисадите.

– Бог да ги пази – прошепна Говорещият с боговете.

Плаваха половин час по реката. Машините тракаха под налягането на парата. Гредите се тресяха. Лодар отвори вратата към рулния мостик.

– Езерото! – извика той и посочи към южния бряг. Мат погледна през перилата. Гора и обрасли руини отминаваха покрай тях. Двеста метра надолу по реката се откри горска редица. Сред нея се простираше

гладката като огледало водна повърхност на малко езеро. Лодар насочи кораба към брега.

Мат обясни на краля и на хората му, че чудодейното оръжие на бялата жена ще предизвика гигантска светкавица. Светкавица, която за миг ще изтрие северните мъже от лицето на земята. Погледнаха го скептично. Но това беше единствената възможност веднъж завинаги да се отърват от войнствените богоборци, които представляваха постоянна заплаха не само за мнимите „богове“, но и за всеки друг народ.

Мат се спусна в машинното отделение и отвори вентила за парата. Ритъмът на буталата се забави. Малко след това пуснаха котва.

– Кога северните мъже ще бъдат тук? – прошепна Ив Карлайл. Изглеждаше малко по-силна, отколкото преди половин час. Предстоящият удар срещу мъчителите, изглежда, мобилизираше последните резерви от силите ѝ.

– Необходими са им най-малко двайсет минути, за да вдигнат достатъчно налягане на парата и да подкарат машините каза Мат. – Може би сега тъкмо потеглят.

– Тогава ще настроим саморазрушението на оръжието на четирийсет минути. – Сякаш беше от олово, Ив вдигна дясната си ръка и набра кода на клавиатурата. Мат се наведе над нея и погледна дисплея. Появи се цифра – 40:00. Ив натисна клавиша „ентър“. Обратното броене започна. На дисплея се появи 39:59, 39:58, 39:57, 39:56...

– Но за в случай на нужда сигурно има възможност да се спре обратното броене? – осведоми се Мат, който усети неприятно чувство в стомаха си.

– Преди да стигне точно до петте минути – отвърна Ив. След това реакторът навлиза в критична фаза и не може да бъде изключен. – Натисна малък бутон. Дисплеят за обратното броене изскочи и се отдели от оръжието. Под него Мат видя друго поле с цифри. – Тук може да се прекъсне. Комбинацията е 2-0-1-2. Годината на катастрофата... – Тя тикна дисплея в ръката на Мат. – Ето. С него можете да следите за времето.

Мат запомни числата и със смесени чувства погледна малкото апаратче.

– Какъв обсег има експлозията? – попита той.

– Зависи от състоянието на реактора – обясни командир Карлайл. – Между един и три километра в диаметър. Това оръжие е твърде остаряло. Най-много два километра, мисля.

Мат неволно преглътна. Два километра! За това разстояние през

гъстата гора им беше необходим поне половин час. Можеше само да се надява, че бункерът не е твърде далеч.

Обясни на Аруула, на Лодар и на бойците, че вече няма връщане назад.

– И остават още – хвърли поглед към дисплея – трийсет и седем минути до експлозията на оръжието.

Мъжете се спогледаха смутено.

– Тогава би трябвало да се отървем от него по възможно най-бързия начин – каза Лодар.

Скриха мутиралото в бомба оръжие в един сандък под борда, спуснаха във водата лодка и загребаха към брега. Взеха със себе си оръжия, малко провизии, вода и няколко маслени лампи. Тогава се запромъкнаха през гъсталака около езерото. Лодар носеше Ив на раменете си. Мат непрекъснато поглеждаше дисплея – 28:12, 28:11, 28:10...

– Натам. – Немощният глас на бялата жена. Протегнатата ѝ ръка посочи гората. Веднага зад крайнината имаше равна, издължена руина, покрита с дървета и храсталаци. Може би някогашен склад или заводско хале, прецени Мат.

На обрънатата към гората страна се натъкнаха на порта, достатъчно голяма да пропусне камион или малък самолет. Беше отворена. Влязоха в халето. Мат хвърли поглед върху дисплея – 24:42. За пътя от кораба дотук им бяха необходими дванайсет минути.

На пода на халето зееше отвор, елиптичен, дълъг около шестнайсет и широк седем крачки. Ив се притисна към врата на Лодар и силно изстена.

– Какво е това? – попита Мат.

– Входът на бункера на нашата изследователска станция – изграчи Ив. По лицето ѝ се изписа ужас. – Но би трябвало да е затворен...!

– Аз ще вляза – решил набързо, Мат се спусна на колене. Погледът му се плъзна по елиптичната шахта. Не беше много дълбока – може би четири метра. Тясна метална стълба беше опряна от пода до горния ѝ край.

– Ще дойда с теб – каза Аруула.

Той само кимна.

Лодар свали Ив на пода на халето, а Матю и Аруула заслизаха по стълбата. Мат запали маслената лампа и я подаде на Аруула.

Когато стигнаха до пода на шахтата, погледна дисплея 23:02, 23:01, 23:00... Не им оставаше кой знае колко време.

Осветиха металните стени. Два големи овални отвора зееха върху

надлъжната страна на елипсата.

– Тук всичко е отворено! – Гласът на Мат отекна от гладките стени.

Отгоре ги наблюдаваха Лодар и хората му. Чу как Ив изстена.

– О, Боже! Тук трябва да се е случило нещо ужасно...

Мат освети отворите и видя тясната страна на стоманените стени. Вероятно външна шлюзова врата. Краищата ѝ бяха извити и вече не можеха да се приберат напълно. Рамо до рамо влязоха през отворения шлюз. Аруула помириса.

– Усещаш ли миризмата?

Мат също помириса – вонеше на тление.

– Ще влезем малко по-навътре! – извика нагоре.

Бавно минаха през шлюза. От него започваше подобен на тръба коридор с диаметър около четири метра. Светлината на лампата проби мрака. Изведнъж недалеч от тях се чу някакво стържене. Мат вдигна пистолета си.

Това нещо изсъска и една сянка се стрелна към тях – на светлината се показа тарак! Нападна ги с настръхнала козина. Мат натисна спусъка. Ехото от изстрела прокънтя стократно откъм тръбовидната шахта. Звярът се завъртя около надлъжната си ос, блъсна се в стената на шахтата и потрепвайки, остана да лежи на пода.

„Още четири патрона в пълнителя...“

На точно шест крачки пред тях лежеше още един мъртвец. Трупът на мъжа беше фрапиращо едър и нежен, черепът напълно гол. Беше полуизгнил. Но не беше го убил нито таракът, нито някакво друго животно. От гърдите му стърчеше копие!

Малко по-нататък видяха следващия труп. Беше с разцепен череп. Вероятно с бойна секира.

От това стана ясен отговорът на въпроса дали северните мъже знаят мястото на бункера. Знаеха го и бяха вилнели сред обитателите му. А таракът вероятно е бил примамен от миризмата.

Но дали е единственият тук? Тези животни живееха обикновено на стада. Може би останалата част от глутницата е някъде дълбоко във вътрешността на бункера. И привлечена от изстрела, навярно вече е на път към изхода?

Студени тръпки преминаха по краиците на Мат, когато му стана ясно, че в този бункер няма да намерят никакво укритие от унищожителните сили на лазерното оръжие. Не биха могли да затворят дори повредения шлюз.

– Достатъчно – прошепна той. – Тук вече не живее никой.

Обратното броене върху дисплея прекрачи границата на двайсетте минути. Бързо се върнаха обратно при шахтата и се изкачиха по стълбата. Ив ги гледаше с ококорени очи.

– Само мъртви – каза тихо Мат. Говореше на английски. Северните мъже, изглежда, са били тук преди няколко дни...

Ив Карлайл закри в шепи пламналото си лице. Пристъп на плач разтърси тялото ѝ. Мат съобщи на краля и на хората му какво са видели. Лодар притисна плачещата жена към себе си и я помилва.

Мат погледна дисплея – 17:21, 17:20, 17:19... Наведе се към Ив и я разтърси.

– Бункерът вече не може да се използва! – каза той настойчиво. – Трябва да потърсим някакво друго укритие! Какво точно се случва при саморазрушението?

Ив повдигна окъпаното си в сълзи лице и го погледна.

– Няма укритие! Реакторът разрушава всички молекулярни структури в периметър...

Сякаш ледена ръка стисна сърцето на Мат.

– Какво искате да кажете с това...? – прошепна той.

– ... органични тъкани, неорганична материя – всичко се разпада на атомите си. Само защитен от лъчението бункер осигурява достатъчна сигурност...

Мат скочи. Втренич поглед в неумолимо цъкащия дисплей. Обратното броене беше стигнало на седемнайсет минути и двайсет и осем секунди.

Мислите му препускаха. Дванайсет минути им бяха необходими за пътя насам. – При пет минути вече не можеше да се изключи обратното броене. – За времето, което оставаше, не можеха да излязат извън двукилометровата зона. – Значи трябваше да се върнат назад? – Но дали северните мъже вече не са стигнали до закотвения кораб? Все едно – оставаше им само една възможност: да се изключи бомбата преди...

Мат прогони тази мисъл.

– Към реката! – изкрещя той. – Бързо!

Живо се изнесоха от халето и си запобиваха път през гората. Лодар носеше чужденката. Мат му обясни ситуацията. Младият крал пребледня.

За щастие, пътят беше вече поразчистен от трънаците и вървяха побързо от преди. Когато стигнаха до брега на реката, обратното броене тъкмо слизаше под границата на осемте минути. Мат се обля в пот – трябваше да гребат до парахода, да се качат на борда, да стигнат под

палубата...

– Идват! – върна го гласът на Лодар към действителността.

Погледна нагоре към реката. На около осемстотин метра южно забелязаха стълбовете дим от двата парахода.

Групата се качи в лодката и загреба към кораба. Мат преодоля със скок последните два метра, вкопчи се за перилата, повдигна се и се покати на борда. Още шест минути!

Лодар, Аруула и другите също се изкачиха един подир друг и изтеглиха Ив на кораба. Лодар наблюдаваше за преследвачите. Струваше му се, че се приближават светкавично бързо!

– Пригответе кораба за плаване! – заповяда на хората си.

Повече с препъване, отколкото с тичане Мат се спусна под палубата. На дисплея времето се топеше – 5:11, 5:10, 5:09... Мат стигна до скривалището, отвори раклата.

С голи ръце хората на Лодар мяха дърва и въглища в пещта. Водата в парния котел все още не беше напълно охладена, въпреки това сякаш да минат минути докато отново заври.

Мат посегна към оръжието. Твърде нервно – при вдигането му то се изплзна от пръстите му и изтрополи обратно в сандъка. Мат го грабна, завъртя го. 5:04, 5:03...

Бързо набра кода 2-0-1-2.

Тогав палецът му се спусна към малкия бутон.

„Прекъсване! Прекъсване!“ – Хвърли поглед към дисплея.

4:58, 4:57, 4:56... Обратното броене продължаваше!

– Проклета мръсотия! – Мат изрази с ръмжене отчаянието си. – Мамка му! Мамка му! Мамка му! – Изрита раклата и почти не усети неочакваната болка в пръстите на краката си.

Беше закъснял! Беше се провалил! Всичко беше свършило!

Не – след по-малко от пет минути щеше всичко да свърши! Все още му оставаха няколко минути! С надеждата на отчаянието Мат грабна лазерното оръжие и се втурна обратно към палубата.

До перилата бяха коленичили Аруула и Лодар. Бяха се навели над неподвижното тяло на Ив. Аруула погледна нагоре.

– Мъртва е – каза тя тихо.

Матю Дракс погледна по реката нагоре. Двата парахода вече се виждаха ясно. Бяха отдалечени най-много на четиристотин метра.

– Не успях! – изрече Мат думите. – След четири минути и половина бомбата ще се възпламени!

Лодар и Аруула пребледняха и се взряха втрещено в оръжието,

което беше в ръцете му. Мат грабна лазерния пистолет за цевта и поне-чи да го изхвърли през борда. Лодар задържа ръката му.

– Течението ще го повлече със себе си. Имам план.

Мат погледна сивите очи на краля. От тях се излъчваха решимост и достойнство.

– Без твоята помощ в Лаабзиш никой нямаше да остане жив, Мад-дракс. – Лодар взе оръжието от Мат. – Вудан да те благослови. – С това се обърна, отиде на кърмата и се покатери през перилата.

Мат разбра. Не искаше да повярва. Заедно с Аруула се хвърлиха към перилата. Под тях Лодар тъкмо отвърза лодката, постави лазерния пистолет между краката си и пое курс към параходите на северните мъже.

Мат не можеше да откъсне очи от русия мъж в гребната лодка. Бе-ше чел и слушал за хора, които са жертвали живота си за другите. Досе-га не беше срещал нито един...

Ала нямаше време да се отдава на размишления. Ако искаха жерт-вата на Лодар да не се окаже напразна, трябваше да действат.

– Аз ще изтичам в машинното отделение – обърна се той към Аруу-ла. – Иди в рулния мостик и дръж здраво руля.

По пътя надолу погледна още веднъж върху дисплея. Обратното броене беше на три минути и четирийсет секунди. Нямаше представа колко възела щеше да успее да развие параходът и дали вече има доста-тъчно пара. Можеше само да се надява и да се моли.

Мъжете неуморно хвърляха въглища в пещта. Разпалваха огъня, докато парата започна да съска от всички предпазни вентили. Мат не им каза какво беше намислил да направи кралят им в този момент. Без да пророни нито дума, обърна лоста и пусна парата. Мотовилките задрън-чаха, гребните колела изстенаха.

– Окей, това е достатъчно! – каза Мат надвиквайки шума. – Сега всички на палубата!

Когато излязоха навън, гребната лодка на Лодар беше на разстоя-ние, от което вече не се виждаше. Но очевидно преследвачите бяха спрели. Преднината на бегълците отново се увеличи на почти шестсто-тин метра. Вероятно онези тъкмо вдигаха на борда си вражеския крал и мнимото чудодейно оръжие. Богата плячка, биха си помислили. Че ка-неха смъртта, северните мъже и не подозираха.

Наведени през перилата на кърмата, спътниците гледаха втречено нагоре към реката. Мат провери малкия дисплей в ръката си. 0:42, 0:41, 0:40...

Гребните колела пореха водата, корабът все повече усилваше хода си. Но дали щеше да е достатъчно? Трябваше да оставят зад себе си повече от хиляда метра.

– Отидете всички при носа! – заповяда Матю. Всеки проклет метър можеше да се окаже решаващ, когато реакторът избухне. Хората изпълниха заповедта му, но същевременно първите се огледаха за краля си.

– Къде е Лодар? – попита един от тях.

– По-късно! – настоя Мат. Менящите се цифри върху дисплея го караха да усеща студени тръпки по гърба си. 0:23, 0:22, 0:20... А нужното разстояние още не беше изминато!

Пътгом взе Аруула от мостика. Беше все едно дали през последните метри корабът ще има кормчия или няма да има. Заедно побягнаха към перилата на носа и потърсиха между тях някакво съмнително прикритие.

0:03... 0:02... 0:01...

И тогава корабите на преследвачите изчезнаха. Изведнъж. И не само корабите. Гората, тръстиките, речният бряг – контурите на ландшафта на около километър и половина от тях се размиха внезапно и изчезнаха. С прозрачна тишина се изду ослепително бял купол.

Стояха като замръзнали и гледаха втрещено страховития спектакъл. Куполът растеше и растеше, приближаваше се, изяде кораба – и се сви. Остана изметена равнина, по-голяма и от пустиня.

Но това Мат, Аруула и хората на краля не го видяха. Корабът се преобърна! Но не настрани, а напред. Защото кърмата му вече не съществуваше. Куполът от светлина го беше отрязал като с нож на височината на рулния мостик.

С викове паднаха във водата. И не се знаеше дали това бяха викове на ужас или неударимо облекчение, че са още живи...

Бяха изминали три дни. Мат и Аруула отново бяха в Лаабзиш. Те, както и дванайсетте бойци успяха да излязат живи от реката.

Мауриц пое работите по управлението. Възстановяването на селището щеше да отнеме месеци, може би дори години. Но въпреки големите загуби градът оцеля след разбойническото нападение на северните мъже.

Мауриц, Валдер и Пиероо придружиха Мат и Аруула надолу до реката. Ордата на Пиероо реши да остане в града.

Натовариха на сала провизии, кожи и контейнера на Мат.

– Лаабзиш ви дължи голяма благодарност – каза на сбогуване Мауриц. – Жалко, че си отивате.

– Търся трима мои другари – рече Мат. – Трябва да ги намеря възможно най-бързо. – Идваше редът и на следващата му цел – Лондон. Искаше да се добере до онази Комуна, от която беше дошла командир Ив Карлайл. Там щеше да срещне хора, които знаеха отговорите на много от неговите въпроси.

Мъжете ги прегърнаха един след друг. Мат беше развълнуван. Освен Аруула в този кошмарен свят бе срещнал малко хора, с които би искал да се сприятели.

– Къде иска твои другари търси? – поинтересува се Пиероо.

– В Берлин – рече Мат.

Тримата различни на ръст мъже го погледнаха безпомощно.

– Берлин ли? – попита Мауриц. – Никога не сме чували за град с такава име. Къде се намира...?

КРАЙ

© 2001 Йо Цибел
© 2005 Тончо Стаменов, превод от немски

Jo Zybell
Götter und Barbaren, 2001

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008

Публикация

МАДДРАКС, том II
Децата на кометата, част III
Немска. Първо издание
Издателство „Литера Прима“, София, 2005
Преводач: Тончо Стаменов
Редактор: Марин Найденов
Формат 60/84/16. Печатни коли 12,5
ISBN 954-738-119-9 (ч. 3)

MADDRAX – Die Kinder des Kometen
Verlagsgruppe Lübbe GmbH & Co. KG, 2001

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8707>]